

Revoluční psychologie

Gnóze, sebepozorování a esoterická psychologie

Samael Aun Weor

2011

Původně vydané ve španělštině jako „Tratado de Psicología Revolucionaria“ (1974)

Přeloženo z anglického vydání „Treatise of Revolutionary Psychology“ (2007) od vydavatelství Glorian

Obsah:

1. Úroveň Bytí
2. Kouzelné schodiště
3. Duševní vzpoura
4. Esence
5. Sebeobvinění
6. Život
7. Vnitřní stav
8. Pomýlené stavy
9. Osobní události
10. Různá „já“
11. Milované ego
12. Radikální změna
13. Pozorovatel a pozorovaný
14. Negativní myšlenky
15. Individualita
16. Kniha života
17. Mechanická stvoření
18. Chléb moudrosti
19. Řádný hospodář
20. Dva světy
21. Sebeopozorování
22. Vnitřní hlasy
23. Svět vztahů
24. Psychologická písnička
25. Zákon návratu a zákon opakování
26. Sebe-uvědomění novorozeněte
27. Farizeus a výběrčí daní
28. Síla vůle
29. Poprava
30. Trvalé centrum přitažlivosti
31. Gnostická esoterická práce
32. Modlitba při práci na sobě samém

ÚROVEŇ BYTÍ

Kdo jsme? Odkud pocházíme? Kam směřujeme? Pro co žijeme? Proč žijeme?

Je nesporné, že nebohé „zvíře s intelektem“ (mylně nazývané člověkem) neví, a co je horší, tak ani neví, že neví.

Ze všeho nejhorší je ta podivná a těžká situace, ve které se nacházíme. Ignorujeme tajemství všech našich tragédií, a přesto jsme přesvědčeni, že všechno víme.

Zkuste ponechat „savce s rozumem“ uprostřed Sahary - jednoho z těch, kteří se chlubí svou mocí. Nechte ho tam daleko od jakékoli oázy a potom se dívejte z letadla, co se bude dít.

Fakta budou mluvit za vše. Ukáže se, že „humanoid s intelektem“, který se chvástá svou velikostí a myslí si, že je skutečným člověkem, je uvnitř strašlivě slabý.

„Zvíře s rozumem“ je stoprocentní hlupák; myslí si o sobě to nejlepší a věří, že rozvine své schopnosti díky vzdělání ve školce, základní a střední škole, vysoké škole, díky dobrému vychování nebo postavení, které má jeho otec atd.

Naneštěstí, všichni víme velmi dobře, že dokonce i bolest břicha nás udělá nešťastnými, a přes všechno to vzdělání, dobré vychování a peníze, hluboko uvnitř jsme nešťastní a cítíme se mizerně.

Stačí se podívat na naše dějiny, abychom viděli, že jsme pořád ti samí barbaři. Místo, aby došlo ke zlepšení, tak jsou věci ještě horší.

Tohle dvacáté století se všemi svými atrakcemi, válkami, prostitucí, celosvětovou sodomií, sexuální degenerací, drogami, alkoholem, nevídanou krutostí a extrémní zvrhlostí, obludností, atd., je zrcadlem, ve kterém vidíme sami sebe. Nemáme důvod se vychloubat tím, že jsme dosáhli vyššího stupně vývoje.

Je absurdní si myslet, že čas znamená pokrok. Bohužel „učený neználek“ zůstává uvězněný dogmatem evoluce.

Ve smutné knize „temné historie“ vždy najdeme ty samé strašlivé krutosti, ambice, války, atd.

Nicméně, naši „super-civilizovaní“ současníci jsou stále přesvědčeni, že válka je něco podřadného, pomíjívá nehoda, která nemá nic společného s tou jejich takzvanou „moderní civilizací“.

Zajisté, to jaký je člověk, je to, co je důležité. Někteří lidé jsou opilci, jiní jsou abstinenti, někteří jsou poctiví, jiní jsou nestydatí. Všechny druhy jsou na tomto světě.

Davy jsou součtem jedinců. Jaký je jedinec, takový je dav a taková je vláda, atd.

Davy jsou jen obrazem jedinců. Je nemožné změnit dav, pokud jedinec, každý člověk, nezmění sám sebe.

Nikdo nemůže popřít, že existují různé úrovně ve společnosti - existují věřící, prostitutky, byznysmeni, venkovani, atd.

Stejně tak existují různé úrovně Bytí. To, jací jsme uvnitř (velkorysí nebo zlomyslní, štedří nebo lakomí, násilní nebo mírumilovní, cudní nebo chlípni), přitahuje různé události v našem životě.

Chlípniík bude vždycky přitahovat oplzlé scény, dramata a dokonce tragédie, ve kterých bude účinkovat.

Opilec bude samozřejmě přitahovat ostatní opilce a vždycky ho najdeme v hospodách a barech, to je zřejmé.

Co bude přitahovat podvodník? Sobec? Kolik problémů? Uvěznění? Neštěstí?

Přitom zahořklí lidé, unavení z utrpení, se chtějí změnit a obrátit list.

Nebozí lidé! Chtějí se změnit a nevědí jak, neznají správný postup a jsou ve slepé uličce.

To, co se jim stalo včera, se jim stane dnes i zítra. Pořád opakují ty samé chyby, nikdy se nepoučí. Ani kdyby se jim střílelo dělem u hlavy, tak nepochopí životní lekce.

Všechno se v jejich životě opakuje. Říkají ty samé věci, dělají ty samé věci a stěžují si na ty samé věci.

Toto nudné opakování dramát, komedií a tragédií bude pokračovat tak dlouho, dokud uvnitř nás budou nežádoucí prvky hněvu, chamtivosti, chlípnosti, závisti, pýchy, lenosti, obžerství, atd.

Jaká je úroveň naší morálky? Nebo lépe řečeno, jaká je naše úroveň Bytí?

Pokud se naše úroveň Bytí radikálně nezmění, tak všechny mizérie, nepříjemné scény, nezdravé a neštěstí budou pokračovat.

Všechno, každá událost, která se nám stane na tomto světě, je pouze odrazem toho, co si nosíme uvnitř.

Oprávněně a vážně tvrdíme, že „vnější svět je odrazem vnitřního“.

Když se někdo změní uvnitř a taková změna je radikální, pak se změní i jeho život a vnější události, které ho v něm potkávají.

V tomto čase (1974), pozoruji skupinu lidí, kteří obsadili soukromý pozemek. Tady v Mexiku jim poněkud zvláštně říkáme „Parašutisti“.

Jsou to sousedi s vesnické kolonie Chorobrusco. Usadili se velice blízko místu, kde bydlím a to je důvod, proč jsem je mohl studovat tak zblízka.

Chudoba nemůže být nikdy zločin. Nicméně vážnost problému není v jejich chudobě, ale v jejich úrovni Bytí.

Každý den mezi sebou bojují, opíjejí se, urážejí se, vraždí své nebohé společníky a zajisté žijí ve špinavých chatrčích, kde místo lásky vládne nenávisť.

Často jsem uvažoval, že kdyby kterýkoli z těchto lidí odstranil nenávisť, hněv, chlípnost, opilství, pomlouvачnost, krutost, sobectví, urážky, sebe-důležitost a pýchu ze sebe samého, tak potom díky jednoduchému „Zákonu o duševní spřízněnosti“ by začal přitahovat podobné osoby, které by byly více civilizované a duchovní. Tyto nové vztahy by potom znamenaly společenskou a ekonomickou změnu.

Toto je způsob, díky kterému by tito lidé byli schopni opustit „prasečí chlívek“ a „špinavý kanál“.

A proto, pokud vážně chceme radikální změnu, pak musíme pochopit, že každý z nás (ať už bílý, černý, žlutý, snědý, vzdělanec nebo ignorant) je na určité úrovni Bytí.

Jaká je tvá Úroveň Bytí? Uvažoval jsi nad tím? Je nemožné postoupit na vyšší úroveň, pokud ignorujeme naši současnou úroveň.

KOUZELNÉ SCHODIŠTĚ

Musíme toužit po skutečné změně, abychom se dokázali vymanit z té nudné rutiny, z tohoto mechanického a unavujícího života.

Nejprve musíme zcela pochopit, že každý z nás je na určité úrovni Bytí.

Úroveň Bytí opilce je úplně jiná než ta, kterou má abstinent a úroveň Bytí prostitutky je jiná než úroveň Bytí panny. To je nevyvratitelné a nepopiratelné.

Pro potřeby této kapitoly si představte schodiště s mnoha schody, které vede svisle vzhůru.

Je nesporné, že sami sebe najdeme na jednom z těch schodů. Na schodech pod námi jsou lidé, kteří jsou „horší“ než my a na schodech nad námi jsou lidé, kteří jsou „lepší“ než my.

Je zcela jasné, že na této pozoruhodné svislé přímce, na tomto Kouzelném Schodišti, nalezneme všechny úrovně Bytí.

Každý člověk je jiný – to nikdo nemůže popřít.

My zde nehovoříme o pěkných nebo ošklivých tvářích, ani to není otázka věku. Na schodišti jsou (na různých místech) jak mladí, tak staří, novorozeňata i lidé nad hrobem.

Záležitosti času a věku, narození, dospívání, dospělosti, manželství, potomků, zestárnutí a smrti patří výhradně na vodorovnou přímku.

Na tomto Kouzelném Schodišti, na této svislé přímce, koncept času nehraje roli. Pouze úrovně Bytí se nacházejí na schodech tohoto schodiště.

Mechanické naděje, které lidé mají, jsou k ničemu - myslí si, že věci se časem zlepší. Naši dědové a pradědové si mysleli to samé. Nicméně fakta prokázala pravý opak.

To, na čem záleží, je úroveň Bytí a ta je na svislé přímce. Sami sebe najdeme na jednom z těch schodů a je jen na nás zda vystoupíme o schod výše.

Kouzelné Schodiště, o kterém tady hovoříme, se vztahuje k různým úrovním Bytí a zajisté nemá nic společného s přímkou času.

V každém okamžiku je vyšší úroveň Bytí přímo nad námi.

Nenajdeme ji v žádné vzdálené budoucnosti, ale v přítomném okamžiku, teď a tady, uvnitř nás, na svislé přímce.

Každý může porozumět, že tyto dvě přímky - svislá a vodorovná – se protínají v každém okamžiku uvnitř nás a mají tvar kříže.

Osobnost se vyvíjí po vodorovné přímce života. Narodí se a zemře. Je smrtelná. Pro osobnost mrtvého člověka zítřek neexistuje. Osobnost není Bytí.

Úrovně Bytí nepatří času. Samo Bytí je nadčasové. Nemá nic společného s vodorovnou přímkou. Nachází se v nás, právě teď, na svislé přímce.

Samozřejmě by bylo absurdní hledat naše vlastní Bytí mimo nás.

Proto je nezbytné ujasnit si následující: Ve fyzickém světě tituly, povýšení v práci, promoce, atd. nepozvednou naše Bytí, nejsou krokem k Jeho vyšší úrovni.

DUŠEVNÍ VZPOURA

Je nezbytné připomenout našim čtenářům, že uvnitř nás je matematický bod.

Bezesporu, ten bod nenajdeme ani v minulosti, ani v budoucnosti.

Kdokoli touží potom objevit tento záhadný bod, tak ho musí hledat teď a tady uvnitř sebe samého, přesně v tomto okamžiku, ani o vteřinu dříve, ani o vteřinu později.

Svislé a vodorovné rameno Svatého kříže se protínají v tomto bodě.

A proto v každém okamžiku čelíme volbě mezi dvěma cestami: svislou a vodorovnou.

Je zřejmé, že vodorovná je velmi přízemní. Po ní jdou lidé, kteří „jdou s dobou“, kteří se bojí, aby jim „neujel vlak“, kteří „následují dav“.

Je zřejmé, že svislá cesta je jiná - je to cesta inteligentních rebelů a revolucionářů.

Když si pamatujeme sami sebe, když na sobě pracujeme, když se neztotožňujeme se všemi životními problémy a tragédiemi, tak kráčíme po svislé cestě.

Zajisté není nikdy jednoduché odstranit negativní emoce, neztotožňovat se s tím, jak žijeme, se všemi různými problémy, s prací, s dluhy, se splátkami a hypotékami, s účty za telefon, vodu a elektřinu, atd.

Nezaměstnaní, ti, kteří z nějakého důvodu ztratili práci, jednoznačně trpí nedostatkem peněz. Je pro ně nesmírně těžké zapomenout na jejich situaci, přestat se bát a ztotožňovat se s vlastními problémy.

Ti, kdo trpí a ti, kdo nařikají, ti, kteří byli zrazeni, ti, kterým život přichystal těžkosti, ti, kdo se nedočkali vděčnosti a ti, kteří se stali oběťmi urážek a podvodů ve skutečnosti zapomenou sami sebe, jejich skutečné vnitřní Bytí a úplně se ztotožní se svoji tragédií.

Práce sama na sobě je základním znakem svislé cesty. Nikdo nemůže kráčet po cestě Velké vzpoury, aniž by na sobě nikdy nepracoval.

Ta práce, o které zde hovoříme, je duševní povahy. Týká se určité přeměny přítomného okamžiku, ve kterém se sami nacházíme.

Musíme se naučit žít v přítomnosti, z okamžiku na okamžik.

Například osoba, která si zoufá kvůli citovému, finančnímu nebo politickému problému jednoznačně zapomněla své vnitřní Já.

Kdyby tato osoba se na okamžik zastavila a pozorovala svou situaci, pamatovala si své pravé Já a potom usilovala o to porozumět svému postoji...

Kdyby trochu zauvažovala a uvědomila si, že všechno jednou pomine, že život je iluze, trvá krátce, a že smrt spálí veškeré malicherné problémy na popel...

Kdyby pochopila, že její problém, hluboko dole, je pouze přelud, plamínek, který brzy uhasne, tak by tato osoba ke svému překvapení zjistila, že se všechno změnilo.

Přeměna mechanických reakcí je možná skrze logickou konfrontaci a intimní sebe-analýzu.

Je zřejmé, že lidé reagují mechanicky na různé životní události.

Nebozí lidé! Obvykle jsou z nich oběti. Když jim někdo zalichotí, tak se usmějí, když je někdo poníží, tak trpí. Urážejí, když jsou uraženi, zraňují, když jsou zraněni, nikdy nejsou svobodní. Lidé v jejich okolí mají moc hnát je od radosti ke smutku a od naděje k zoufalství.

Každý z těchto lidí jde po vodorovné cestě a podobá se hudebnímu nástroji, na který lidé hrají, jak se jim zachce.

Ti, kteří se naučí, jak přeměnit své mechanické reakce jdou ve skutečnosti po svislé cestě.

Toto je zásadní změna v úrovni Bytí, pozoruhodný výsledek „Duševní vzpoury“.

Kapitola 4

ESENCE

To, co činí každé novorozeně překrásné a obdivuhodné je esence, jeho skutečné Já.

Normální vývoj esence je v každém tvorů zcela jistě nedostatečný.

Lidské tělo samo roste a vyvíjí se podle biologických zákonů. Nicméně tyto možnosti jsou pro esenci velmi omezené.

Je nesporné, že bez pomoci se esence vyvine pouze v malém rozsahu.

Zcela upřímně a jasně je třeba říci, že spontánní a přirozený vývoj esence je pouze možný během prvních tří, čtyř nebo pěti let života; tj. v první fázi života.

Lidé si myslí, že růst a vývoj esence je trvalý v souladu se zákonem evoluce, nicméně univerzální gnóze zcela jasně učí, že tomu tak není.

Aby esence mohla dále růst, tak se musí stát něco velmi zvláštního, něčeho nového je zapotřebí.

Tím mám na mysli práci na sobě samém. Pouze skrze vědomou práci na sobě samém, a skrze dobrovolné utrpení, je možný další rozvoj esence.

Je třeba porozumět, že práce, o které zde hovořím, nemá nic společného s jakoukoli profesí jako je bankovníctví, truhlářina, zednictví, údržba železnic nebo práce v kanceláři.

Tato práce je pro každou osobu, která rozvinula svou osobnost, a týká se naší psychologie.

Všichni víme, že uvnitř nás existuje ego, „já“.

Naneštěstí je esence uvězněná a polapená uvnitř ega - to je vskutku politováníhodné.

To, co je naléhavé a nesnese odkladu, je rozpuštění ega se všemi svými nežádoucími projevy. Toto je práce na sobě samém.

Nikdy nebudeme schopni osvobodit esenci, pokud neodstraníme ego.

Náboženství, Buddha, Moudrost, částice bolesti našeho Otce, který je na nebesích, a veškeré informace, které potřebujeme k uvědomění našeho Nejniternějšího Já, našeho vnitřního Bytí, se nacházejí v esenci.

Nikdo nedokáže odstranit ego, aniž by předtím odstranil jeho nelidské projevy, které nosí v sobě.

Je potřeba spálit na prach tu obrovskou krutost, kterou vidíme dnes a denně; závist, která se naneštěstí stala tajnou pohnutkou činů, nesnesitelnou chamtivost, která činí naše životy hořkými, nechutné pomluvy, urážky, které ústí v tolik tragédií, opilství, oplzlou chlípnost, která tolik zapáchá, atd.

Jakmile jsou všechny tyto zvrácenosti spáleny na vesmírný prach, pak esence, nejenže bude svobodná, ale navíc poroste a bude se krásně rozvíjet.

Když „já“ zemře, pak v nás esence bude nepochybně zářit.

Osvobozená esence nám dá vnitřní krásu, a z té krásy bude vyzařovat dokonalá radost a skutečná láska.

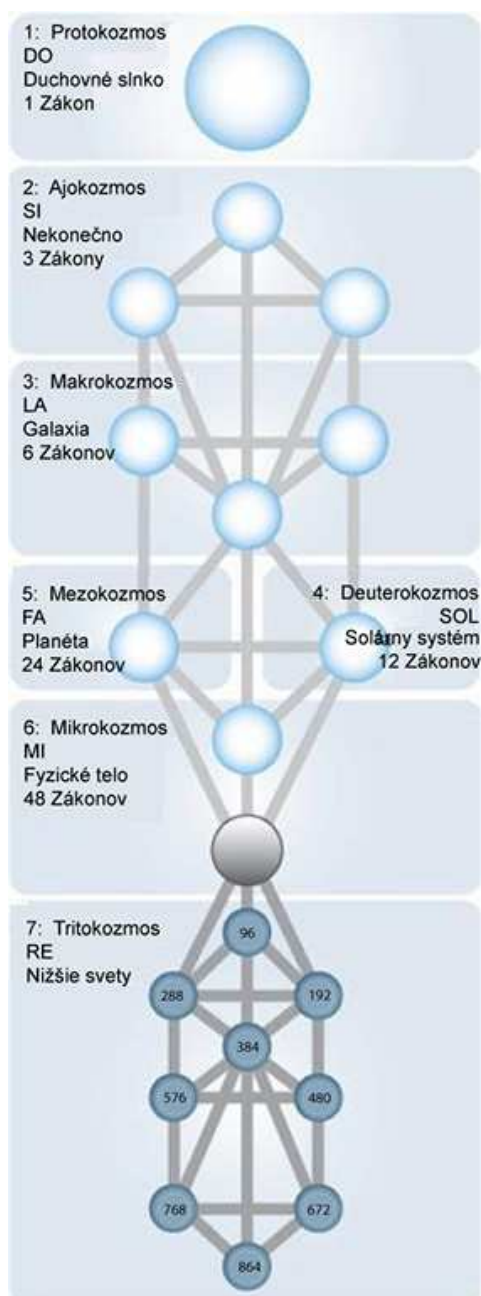
Esence je dokonalá a má výjimečné nadpřirozené schopnosti.

Když naše „já“ zemřou, když odstraníme ego, pak pocítíme nadpřirozené vlastnosti esence.

SEBEOBVINĚNÍ

Esence, kterou si každý nosí ve svém vnitřku, pochází seshora, z nebes, z hvězd.

Je nesporné, že tato nádherná esence pochází z noty La (Mléčná dráha, galaxie, ve které žijeme).

Skvostná esence prochází nejprve notou Sol (Slunce) a potom notou Fa (Planetární zóna). Nakonec pronikne do tohoto světa a do našeho vnitřku.

Naši rodiče vytvořili vhodné tělo, do kterého mohla esence sestoupit z hvězd.

Do lůna „Uranie“ se navrátíme usilovnou prací na sobě samém a obětováním se pro ostatní lidi.

Žijeme na tomto světě z nějakého důvodu, pro něco, pro nějaký zvláštní účel...

Pokud toužíme poznat sami sebe, tak v našem vnitřku je toho mnoho, co musíme objevit, studovat a pochopit.

Životní tragédií je, pokud někdo zemře a neví proč žil, jaký byl účel jeho života.

Každý z nás musí objevit, jaký je jeho účel. Každý musí objevit to, co ho drží ve vězení bolesti.

Je jasné, že uvnitř nás je něco, co dělá náš život hořkým, a proti tomu musíme bojovat.

Není nutné žít mizerně. Můžeme spálit na vesmírný prach to, co nás strhává dolů a dělá nás slabými.

Být namyšlený kvůli hodnotám, poctám, diplomům, penězům, názorům nebo ctnostem je úplně k ničemu.

Nesmíme zapomínat, že pokrytectví a hloupá domýšlivost naší falešné osobnosti nás činí otupělými, zkaženými, duševně zaostalými, mechanicky reagujícími a znemožňuje nám vidět to, co je nové.

Smrt má mnoho významů, ať již pozitivních či negativních. Pojďme se zamyslet nad úžasným výrokem velkého Kabíra Ježíše Krista: „Nechme mrtvé, ať pohřbí své mrtvé.“ Mnoho lidí, ačkoli jsou naživu, jsou vlastně mrtví k jakékoli možnosti pracovat na sobě samém a tudíž k radikální vnitřní změně.

Jsou to lidé, kteří jsou uvězněni ve svých dogmatech a přesvědčeních, lidé, kteří, jsou uhranuti vzpomínkami na mnoho včerejšků, jedinci plní předsudků, lidé, co se bojí toho, co si o nich ostatní pomyslí, strašně vlažní a lhostejní „neznalí všeználcí“, kteří jsou přesvědčeni o své pravdě, protože jim to někdo řekl, atd.

Tito lidé nechtějí pochopit, že svět je „psychologická tělocvična“ díky které můžeme odstranit tu skrytou ošklivost, kterou v sobě všichni nosíme.

Kdyby tito nebozí lidé pochopili, v jak nešťastném stavu se nacházejí, tak by byli zděšení...

Nicméně tito lidé si o sobě myslí jen to nejlepší. Chvástají se svými ctnostmi. Věří, že jsou dokonalí, štedří, nápomocní, šlechetní, obětaví, chytrí, odpovědní, atd.

Život jako škola je impozantní, ale brát život jako cíl sám o sobě je zcela absurdní.

Ti, kdo považují každodenní život za cíl sám o sobě, nepochopili nutnost práce na sobě samém, které vede k „radikální přeměně“.

Bohužel lidé žijí mechanicky a nikdy nic neslyšeli o vnitřní práci...

Změna je potřebná, ale lidé netuší, jak se změnit. Velmi trpí a vůbec nevědí, proč vlastně trpí...

Peníze nejsou všechno. Život mnoha bohatých lidí je obvykle velmi nešťastný...

Kapitola 6

ŽIVOT

V životě na tomto světě lze objevit pozoruhodné kontrasty. Bohatí lidé s krásnými sídly a mnoha přáteli někdy velmi trpí.

Obyčejní dělníci, co pracují s krumpáčem a lopatou, nebo lidé střední třídy často žijí šťastným životem.

Mnoho multimilionářů je impotentních a bohaté ženy hořce pláčou, protože jejich manžel je jim nevěrný.

V této době jsou bohatí lidé jako supi ve zlaté kleci. Nemohou žít bez osobních strážců.

Politici jsou spoutaní v řetězech – kamkoli jdou, vždy jsou obklopeni po zuby ozbrojenými lidmi – nikdy nejsou svobodní.

Pojďme se na tento stav podívat podrobněji. Musíme vědět, o čem život je. Každý si může myslet, co chce...

Nikdo nic neví, bez ohledu na to, co si lidi povídají. Život je problém, kterému nikdo nerozumí...

Když lidé vypráví svůj životní příběh, tak mluví o událostech, jménech, datech, atd. a cítí přitom uspokojení.

Tito nebozí lidé netuší, že jejich příběhy jsou neúplné, neboť události, jména a data jsou pouze vnější částí filmu. Vnitřní část chybí...

Je nutné, abychom poznali „stavy vědomí“. Každá událost je doprovázena tím či oním psychickým stavem.

Psychické stavy jsou záležitost našeho vnitřku, události jsou záležitost vnějšku. Takže události nejsou všechno.

Vnitřními stavy mám na mysli dobrou nebo špatnou náladu, starosti, depresi, pověry, strach, podezření, milost, sebe-lítost, přeceňování sebe sama, pocity štěstí, potěšení, atd.

Je nesporné, že vnitřní stavy mohou přesně odpovídat vnějším událostem, mohou se zrodit z vnějších událostí anebo s nimi naopak nemusí mít žádnou spojitost.

Každopádně vnitřní stavy a vnější události jsou dvě různé věci. Události se ne vždy přesně shodují s odpovídajícími stavy.

Příjemná událost nemusí odpovídat našemu vnitřnímu stavu.

Nepříjemná událost také nemusí odpovídat našemu vnitřnímu stavu.

Když dlouho očekávaná událost nakonec nastane, tak kolikrát cítíme, že něco chybí...

To, co chybí, je odpovídající vnitřní stav, který měla vnější událost přinést.

Častokrát nám největší radost způsobí události, které jsou zcela neočekávané.

VNITŘNÍ STAV

Žít inteligentní život znamená správně zkombinovat vnitřní stavy s vnějšími událostmi.

Jakákoli událost si vyžaduje odpovídající vnitřní stav, pokud ji chceme prožít inteligentně.

Nicméně když si lidé přehrávají svůj život, tak jsou naneštěstí přesvědčeni, že se sestává pouze z vnějších událostí.

Nebozí lidé! Myslí si, že pokud by se ta či ona událost nikdy nestala, tak by jejich životy byly lepší.

Myslí si, že štěstí jim šlo naproti, ale oni ztratili příležitost být šťastní...

Bědují nad tím, co ztratili, pláčou nad tím, čím pohrdali, nařkávají při vzpomínce na své chyby a neštěstí...

Lidé si nechtějí uvědomit, že přežívání neznamena žít. Schopnost vědomě existovat záleží výhradně na kvalitě vnitřních stavů duše...

Je jisté, že je úplně jedno, jak úžasná je ta či ona vnější událost – pokud nemáme odpovídající vnitřní stav, tak ty nejlepší momenty se mohou zdát monotónní, únavné nebo prostě nudné...

Např. někdo s úzkostí očekává svatební hostinu jako velkou událost. Nicméně se může stát, že v tu chvíli je úplně duchem nepřítomen a událost si vůbec neužije. Veselá hostina se pro takového člověka stane suchou a chladnou záležitostí...

Ze zkušenosti víme, že ne všechny osoby přítomné na hostině se dobře baví.

Na nejlepších slavnostech najdeme vždy někoho, kdo se bude nudit. Nejkrásnější hudební skladby činí některé lidi šťastné a jiné dohání k pláči.

Těch, kdo umí vědomě kombinovat vnější událost s odpovídajícím vnitřním stavem, je na tomto světě málo.

Je smutné, že lidé neumí vědomě žít – pláčou, když se mají smát a smějí se, když mají plakat.

Sebekontrola je jiná – mudrc může mít radost, ale nikdy nejde o nezřízené veselí. Může být smutný, ale nikdy není zoufalý nebo znechucený. Mudrc je klidný uprostřed násilí, abstinující a cudný, i když je obklopen orgiemi a chtíčem.

Melancholici a pesimisti si o životě myslí jen to nejhorší a upřímně řečeno nechtějí žít...

Každý den vidíme lidi, kteří jsou nešťastní a navíc, a to je horší, činí nešťastnými i jiné lidi.

Takoví lidé se nezmění, ani kdyby každý den chodili na večírky, protože si v sobě nosí psychologickou nemoc. Tito lidé mají hodně zvrácených vnitřních stavů...

Nicméně lidé sami sebe označují jako mučedníky, spravedlivé, svaté, ctnostné, vznešené, nápomocné, atd....

Jsou to lidé, kteří mají o sobě vysoké mínění – lidé, kteří příliš milují sami sebe...

Jsou to lidé, kteří příliš litují sami sebe a hledají způsoby, jak se vyhnout svým povinnostem.

Takoví lidé jsou navyklí na nižší emoce a je zřejmé, že vytvářejí infra-lidské psychické elementy.

Nešťastné události jako bída, dluhy, problémy, atd. jsou výhradně přitahovány lidmi, kteří nevědí, jak žít.

Kdokoli se může stát velmi vzdělanou osobou – nicméně jen málo je těch, kteří se naučili žít správným způsobem.

Pokud někdo chce oddělit vnější události od vnitřních stavů vědomí, tak tím ukazuje svou neschopnost žít důstojným způsobem.

Ti, kdo se naučí vědomě kombinovat vnější události s vnitřními stavy, kráčí po cestě vedoucí k úspěchu.

POMÝLENÉ STAVY

Když pozorujeme sami sebe, naše „já“, tak je nezbytné rozlišovat mezi vnějšími událostmi každodenního života a vnitřními stavy vědomí.

Je naléhavé, abychom znali vnitřní stav našeho vědomí stejně tak jako povahu vnější události, která se v daný okamžik odehrála.

Život sám o sobě je série událostí, které se odehrávají v určitém místě a čase. Někdo prohlásil, že život je „série bolestí, které si lidé nosí ve své duši“.

Ať si každý myslí, co chce. Já věřím tomu, že rozčarování a hořkost mají svůj původ v potěšení, které stejně za několik okamžiků pomine.

Každá událost je zvláštní, má svou charakteristickou „příchuť“. Vnitřní stavy jsou také různé. To je nezměnitelné a nevyvratitelné.

Vnitřní práce na sobě samém znamená práci s různými psychickými stavy vědomí.

Nikdo nemůže popřít, že si v sobě nosíme mnoho chyb a pomýlených vnitřních stavů.

Pokud se chceme skutečně změnit, tak velmi naléhavě musíme pozměnit tyto pomýlené stavy našeho vědomí.

Absolutní přeměna pomýlených stavů potom povede k úplné změně našich životů.

Je jasné, že pokud někdo vážně „pracuje“ na svém pomýleném stavu, tak nepříjemné životní události na něj nemají takový dopad.

Tady hovoříme o něčem, co je třeba zažít, aby to člověk pochopil.

Lidé, kteří sami na sobě nepracují, jsou vždy oběťmi různých okolností. Jsou jako kus dřeva na rozbouřeném moři.

Události se neustále různě proměňují. Přicházejí ve vlnách, jedna za druhou. Jsou to vlivy.

Existují dobré i špatné události. Některé události jsou lepší nebo horší než jiné.

Samozřejmě je možné pozměnit určité události, změnit jejich výsledky, upravit různé situace atd. mezi množstvím různých možností.

Nicméně existují určité situace, které opravdu nelze změnit.

Takovéto případy musí být vědomě přijaty, přestože některé mohou být nebezpečné nebo dokonce bolestivé...

Není pochyb o tom, že zármutek zmizí, pokud se neztotožníme s problémem, který nastal...

Musíme brát život jako sérii vnitřních stavů. Opravdový příběh našeho života je tvořen těmito stavy...

Když si přehrajeme celý náš život, tak si na vlastní kůži můžeme ověřit, že mnoho nepříjemných situací vzniklo v důsledku špatných vnitřních stavů...

Ačkoli byl Alexandr Veliký vždy zdrženlivé povahy, tak se kvůli pýše poddal extrémům, které vyústily v jeho smrt...

František I. zemřel kvůli špinavému a odpornému cizoložství, které nebude v dějinách jen tak zapomenuto...

Když byl Marat zavražděn zvrácenou jeptiškou, tak umíral s arogancí a závistí a považoval sám sebe za zcela spravedlivého...

Je nepochybné, že dámy z „Parc des Cerfs“ zcela vyčerpaly vitalitu ze strašlivého smilníka Ludvíka XV.

Othello se stal vrahem kvůli žárlivosti.

Mnoho lidí zemře kvůli svým ambicím, hněvu nebo žárlivosti – to je velmi dobře známo mezi psychology...

Když je naše vůle neustále upřena na absurdní tendence, tak se staneme kandidáty pro smrt a čeká nás hřbitov...

Věznice jsou plné upřímně zmýlených lidí.

OSOBNÍ UDÁLOSTI

Když se snažíme objevit špatné psychické stavy, tak pozorování sebe samého je zcela nevyhnutelné.

Špatné vnitřní stavy lze bezesporu napravit správnými postupy.

Náš vnitřní život je jako magnet, který přitahuje vnější události. Proto je nezbytně nutné, abychom odstranili špatné psychické stavy z naší psychiky.

Náprava pomýlených psychických stavů je nevyhnutelná, pokud člověk touží podstatně změnit povahu jistých nepříjemných událostí.

Je možné změnit náš vztah k určitým událostem, pokud odstraníme jisté absurdní psychické stavy z našeho vnitřku.

Pokud inteligentně napravíme naše chybné postoje, tak ničivé vnější situace se mohou stát neškodnými nebo dokonce pozitivními.

Když se někdo vnitřně očistí, tak potom může změnit povahu nepříjemných událostí, které se mu dějí.

Pokud někdo věří, že je velmi silný a nenapraví své absurdní psychické stavy, tak se potom stává obětí okolností.

Pokud si někdo přeje změnit svůj nešťastný život, tak je nezbytné udělat si pořádek ve vlastním vnitřním domě.

Lidé si na všechno stěžují. Trpí, pláčou, protestují. Rádi by změnili svůj život, opustili svá neštěstí, ale bohužel sami na sobě nepracují.

Lidé si nechtějí uvědomit, že jejich vnitřní život přitahuje vnější situace. Bolestivé vnější události se dějí kvůli jejich absurdním vnitřním stavům.

Vnějšek je pouze odrazem vnitřku. A proto ten, kdo se změní uvnitř, otevírá bránu novému.

Vnější události nejsou nikdy tak důležité jako způsob, kterým na ně člověk reaguje.

Zůstal jsi klidný, když tě někdo urazil? Přijal jsi s radostí nepříjemné projevy svých kolegů?

Jak jsi reagoval, když ti byla milovaná osoba nevěrná? Nechal jsi se unést jedem žárlivostí? Zabíjel jsi? Jsi ve vězení?

Nemocnice, hřbitovy a vězení jsou plné upřímně zmýlených, kteří reagovali absurdním způsobem tváří v tvář vnějším událostem.

Nejlepší zbraní, kterou může člověk v životě použít, je správný psychický postoj.

Člověk může ovládnout zvířata a odhalit zrádce díky vhodnému vnitřnímu stavu.

Špatné vnitřní stavy nás činí bezbrannými oběťmi lidské zvrácenosti.

Naučte se čelit těm nejméně příjemným životním událostem správným vnitřním postojem...

Neztotožňte se s žádnou událostí. Pamatujte, že všechno jednou pomine. Naučte se vnímat život jako film – tímto způsobem získáte z života užitek...

Nezapomeňte, že pokud neodstraníte pomýlené vnitřní stavy ze své psychiky, tak události, které nemají žádný význam, Vám mohou přinést neštěstí.

Je nesporné, že každá vnější událost potřebuje svou vlastní jízdenku, tj. správný vnitřní stav.

RŮZNÁ „JÁ“

Je skutečností, že savec s rozumem mylně nazývaný lidskou bytostí není vnitřně jednotný.

Tento nedostatek psychické jednoty v našem humanoidu je bezesporu příčinou mnoha těžkostí a hořkosti.

Fyzické tělo je jedna jednotka a funguje jako organický celek, ledaže je nemocné.

Nicméně vnitřní život humanoida v žádném případě netvoří psychickou jednotu.

Nejzávažnější na tomhle všem je (navzdory tomu, co tvrdí různé pseudo-esoterické a pseudo-okultistické školy), že vnitřní život každé osoby postrádá psychický pořádek.

Za takového stavu nemůže v žádné osobě existovat harmonický vnitřní život.

Humanoid je z hlediska svého vnitřního života součet mnoha různých „já“.

V této temné době se učený neználek klaní „já“ – oslavuje ho, umísťuje na oltáře, nazývá ho alter ego, vyšším „já“, božským „já“, atd.

Všeználcí naší temné doby si nechtějí uvědomit, že vyšší a nižší „já“ jsou jen dvě části téhož ega, jeho různé projevy.

Ve skutečnosti humanoid nemá trvalé „já“. Namísto toho je v něm dav různých nelidských a absurdních „já“.

Nebohé zvíře s intelektem, mylně nazývané člověkem, je podobné domu, ve kterém namísto jednoho pána žije mnoho služebníků a každý z nich chce nařizovat a dělat, co se mu líbí.

Největší chybou levné pseudo-esoteriky a pseudo-okultismu je předpoklad, že ostatní mají trvalé a neměnné „já“, bez začátku a konce.

Kdyby ti, kdo takto uvažují, byť i na pár okamžiků probudili své vědomí, tak by si mohli zcela jasně ověřit, že humanoid s rozumem není „jeden“ na více, než jen pár okamžiků...

Z psychologického hlediska se savec s rozumem neustále mění...

Myslet si, že osoba se jménem Ludvík zůstává pořád tím samým Ludvíkem, je velmi špatný vtip...

Ta osoba, která se jmenuje Ludvík má v sobě jiná „já“ ostatní „ega“, která se v různých chvílích projevují skrze jeho osobnost. I kdyby Ludvík neměl rád závist, tak jiné „já“, které v něm žije – dejme tomu Petr – má závist rádo, atd....

Žádná osoba nezůstává neustále stejná. Jeden nemusí být mudrc, aby si plně uvědomil, kolik je v každém jednotlivci změn a protikladů...

Předpokládat, že někdo má trvalé a neměnné „já“ je zcela absurdní...

V každé osobě žije mnoho lidí, mnoho „já“. Kdokoli, kdo probudil své vědomí, si to může na vlastní kůži ověřit...

MILOVANÉ EGO

Vyšší a nižší jsou dvě části té samé věci, a proto můžeme prohlásit toto: vyšší „já“ a nižší „já“ jsou dva projevy toho samého, temného a mnohačetného ega.

Tzv. božské „já“, vyšší „já“, alter ego nebo cokoli podobného je pouze trik našeho ega, je to klam.

Když „já“ touží po trvalé existenci, tak vytvoří koncept o božském a nesmrtelném „já“, ale pouze tak klame samo sebe.

Nikdo z nás nemá „já“, které je trvalé, neměnné, věčné, nádherné, atd.

Ve skutečnosti nikdo z nás nemá pravou a nefalšovanou jednotu Bytí. Bohužel ani nemáme opravdovou individualitu.

Ačkoli ego přežije smrt našeho fyzického těla, tak přesto má počátek a konec.

Ego, „já“, není něco jednotného, netvoří nedílný celek. Je jasné, že „já“ je ve skutečnosti mnoho různých „já“.

V Tibetu se těmto různým „já“ říká psychické agregáty nebo také prostě jenom pozitivní a negativní hodnoty.

Pokud budeme brát každé „já“ jako jednu osobu, tak potom můžeme prohlásit toto: „Mnoho různých lidí existuje v každé osobě na tomto světě.“

Je nesporné, že uvnitř nás žije mnoho různých lidí, někteří lepší než jiní a někteří horší než ostatní...

Každé z těchto „já“ touží po nadvládě.

Každé naše ego touží mít výsadní postavení tak dlouho, jak jen to bude možné. Každé touží ovládnout náš intelekt, naše emocionální nebo motorické centrum. To trvá tak dlouho, než ho nahradí jiné...

Nauka o mnoha „já“ byla vyučována v Tibetu skutečnými jasnovidci, osvícenými osobami...

Každý z našich defektů je zosobněn tím či oním „já“. Protože máme tisíce a dokonce miliony defektů, tak je jasné, že uvnitř nás žije mnoho osob.

Z hlediska psychologie jsme si sami jasně ověřili, že paranoidní osoby, sebe-uctívači a osoby považující se za Bohy by za nic na světě neopustili kult svého milovaného ega.

Je jasné, že tito osoby k smrti nenávidí Nauku o mnoha „já“.

Popravdě řečeno, když chce někdo poznat sám sebe, tak musí sám sebe pozorovat a zkoušet odhalit různá „já“, která se tak hojně vyskytují v jeho osobnosti.

Pokud nějaký z našich čtenářů stále nechápe Nauku o mnoha „já“, tak je to výhradně díky nedostatku sebepozorování.

Jakmile někdo procvičuje sebepozorování, tak v sobě objevuje mnoho lidí, mnoho různých „já“, kteří žijí v naší osobnosti.

Ti, kteří popírají Nauku o mnoha „já“ a ti, kdo uctívají božské „já“, se bezpochyby nikdy zcela vážně nezabývali sebepozorováním.

V Sokratově stylu pak můžeme prohlásit, že tito lidé nejenže neví, ale navíc neví, že neví.

Je jisté, že nikdy nemůžeme poznat sami sebe, aniž bychom se důkladně pozorovali.

Vnitřní změna je nemožná, pokud člověk neporozumí, že není jen jeden, ale mnoho.

RADIKÁLNÍ ZMĚNA

Dokud bude někdo lpět na představě, že je jen „jeden“, tak je jasné, že radikální změna je něco nemožného.

Faktem je, že esoterická práce začíná usilovným sebezpozorováním. Už to nám naznačuje, že je potřeba odstranit, vymýt z našeho vnitřku různá „já“, škodlivé elementy, mnohačetné psychické defekty.

Je nesporné, že nelze vymýt chyby, které neznáme. Je nezbytné, abychom nejprve pozorovali to, co chceme oddělit z naší psychiky.

Tato práce je vnitřní povahy (nikoli fyzická práce) a ti, kdo si myslí, že nějaká učebnice dobrého chování nebo nějaká povrchní etická pravidla je dovedou k úspěchu, se zcela mylí.

Tato vnitřní práce začíná s procvičováním pozornosti, která je zaměřená na pozorování sebe samého. To si vyžaduje velmi zvláštní a osobní úsilí každého z nás.

Řečeno na rovinu: Nikdo za nás to neudělá.

Změna naší psychiky je nemožná, aniž bychom přímo pozorovali všechny ty subjektivní stavy, které si nosíme uvnitř.

Jestliže přijmeme, že naše chyby jsou mnohačetné, a přesto nechceme pozorovat a studovat naše defekty, tak je to útek, vyhýbání se sebe samému, je to forma sebeklamu.

Ve skutečnosti pouze díky velkému úsilí a uvážlivému sebezpozorování svých „já“ bez jakéhokoli vyhýbání si můžeme na vlastní kůži ověřit, že nejsme jeden, ale mnoho.

Nicméně jedna věc je připustit, že máme mnoho „já“ a druhá věc je zažít to díky důkladnému pozorování.

Každý může souhlasit s Naukou o mnoha „já“, aniž by ji někdy zažil v praxi.

Zažít to znamená důkladně se pozorovat.

To, že někdo uteče od vnitřního pozorování, že se někdo tomu vyhýbá, je jasné znamením degenerace.

Je zřejmé, že cílem této práce je dosáhnout postupné změny v našem vnitřním životě.

Nicméně nikdo se nemůže změnit, pokud lpí na představě, že je neustále jedna a tatáž osoba.

Radikální přeměna je možná, nicméně když na sobě člověk nepracuje, tak je tato příležitost ztracena.

Tajemství radikální přeměny zůstává skryto, pokud si člověk myslí, že je jen jeden.

Ti, kdo odmítají Nauku o mnoha „já“ jenom dokazují, že nikdy zcela vážně sami sebe nepozorovali.

Důkladné pozorování sebe samého, bez jakýchkoli vytáček nebo triků, nám umožňuje si na vlastní kůži ověřit tvrdou skutečnost – nejsme „jeden“, ale „mnoho“.

Různé pseudo-esoterické a pseudo-okultistické teorie jsou vždy pouze únikovou uličkou, kterou utíkáme před sebou samými...

Je nesporné, že pokud někdo trpí iluzí, že je pořád jedna a ta samá osoba, tak je to skrytá překážka pro sebepozorování.

Někdo může říci: „Já vím, že nejsem jeden, ale mnoho – Gnóze mě to vysvětlila“. Nicméně pokud takový člověk si to neověřil na vlastní kůži ve svém vlastním životě, pak toto jeho tvrzení, i když třeba velmi upřímné, je pouze zcela povrchní.

Proto je nejdůležitější vnímat, zažít a pochopit. Jenom tak je možné vědomě pracovat a dosáhnout radikální přeměny.

Souhlasit s něčím je jedna věc a pochopit to je věc druhá. Pokud někdo řekne: „Chápu, že nejsem jeden, ale mnoho“, a pokud je jeho pochopení skutečné a ne pouhé povrchní a pokrytecké plkání, tak to znamená, že si na vlastní kůži ověřil Nauku o mnoha „já“.

Znalosti a porozumění jsou dvě odlišné věci. Znalost je věcí mysli. Ale skutečné porozumění je věcí srdce.

A proto pouhá znalost Nauky o mnoha „já“ je k ničemu.

Bohužel v naší době znalosti o mnoho předběhly porozumění. Důvodem je, že nebohé zvíře s intelektem (mylně nazývané lidskou bytostí) na sobě pracovalo v oblasti znalostí, ale bohužel zapomnělo na oblast Bytí.

Vědět o Nauce o mnoha „já“ a porozumět jí je základním kamenem pro skutečnou radikální změnu.

Když někdo počne detailně pozorovat svá různá „já“ a chápe, že není jeden, ale mnoho, tak pak je jasné, že v něm započala práce na sobě samém.

POZOROVATEL A POZOROVANÝ

Je zcela jasné, že pokud někdo pozoruje svá různá „já“ a chápe, že není jeden, ale mnoho, tak skutečně začíná pracovat na tom, co si nosí uvnitř.

Následující psychické defekty jsou překážkami pro důkladné sebepozorování:

- Megalomanie: Iluze o vlastní velikosti, velikášství, víra jedince, že je samotným Bohem
- Sebe-uctívání: Víra ve věčné „já“, jakékoli uctívání vyššího ega
- Paranoia: Učený neználek plný víry ve svou soběstačnost, marnivost, považování se za neomylného, mystická pýcha, neschopnost nebo neochota vidět věci z pohledu druhé osoby

Když někdo trvá na svém přesvědčení, že jeho „já“ tvoří jeden celek, že jeho „já“ je trvalé, tak pak je nemožné, aby takový člověk pracoval na sobě samém.

Kdokoli považuje sám sebe za jednoho, tak není schopen odlišit své pravé Já od ostatních psychických agregátů. Takováto osoba bude považovat každou svou myšlenku, pocit, přání, emoci, touhu, zalíbení atd. za něco, co je nezměnitelnou součástí její podstaty a dokonce je bude obhajovat před ostatními a říkat, že ten či onen psychický defekt je dědičný.

Kdokoli přijme Nauku o mnoha „já“, založenou na sebepozorování, tak pochopí, že každá touha, myšlenka, činnost, vášeň, atd. je projevem toho či onoho „já“.

Když na sobě někdo vážně pracuje, když se někdo stane atletem vnitřního sebepozorování, tak potom usiluje o to, aby ze své psychiky oddělil všechny ty různé nepřijatelné elementy, které si v sobě nosí...

Pokud někdo skutečně a upřímně začíná sám sebe pozorovat, tak se vlastní rozdělí na dva: Na pozorovatele a pozorovaného.

Jestliže k tomuto rozdělení nedojde, tak je jasné, že na cestě sebepoznání nepostoupíme ani o krok.

Jak můžeme pozorovat svá „já“, když se od nich neoddělíme?

Není pochyb o tom, že bez rozdělení na pozorovatele a pozorovaného zůstáváme ztotožnění se všemi činnostmi mnohačetného „já“.

Kdokoli, kdo se ztotožní se všemi činnostmi mnohačetného „já“, bude vždy obětí okolností.

Jak může někdo změnit okolnosti svého života, když nezná sám sebe? Jak může osoba, která se nikdy vnitřně nepozorovala, znát sama sebe? Jak se někdo může pozorovat, pokud se nerozdělí na pozorovatele a pozorovaného?

Nikdo se nemůže radikálně změnit, pokud si není schopen říci: „Tato touha je zvířecí „já“, které musí být odstraněno. Tato sobecká myšlenka je jiné „já“, které mě souží a které je třeba

zlikvidovat. Tenhle pocit, který ničí mé srdce, je otravné „já“, které musí být spáleno na vesmírný prach.“ Atd.

Je jasné, že takováto prohlášení nemůže říci ten, kdo se nikdy nerozdělil mezi pozorovatele a pozorovaného.

Kdokoli bere své psychické procesy jako projevy jednotného, jediného a věčného „já“, tak se ztotožňuje se svými chybami. Je s nimi natolik svázán, že je již nedokáže ze své psychiky oddělit.

Je jasné, že takoví lidé se nikdy nemohou radikálně změnit. Tito lidé jsou proto odsouzeni k úplnému selhání.

NEGATIVNÍ MYŠLENKY

V této době plné úpadku je velmi neobvyklé, aby lidé soustředěně a hluboce přemýšleli.

Různé myšlenky vyvstávají v našem intelektuálním centru – myšlenky, které mají své kořeny ne v jednom „já“ (jak se učení neználcí mylně domnívají), ale v mnoha různých „já“.

Když někdo přemýšlí, tak si myslí, že on je tím, kdo přemýšlí.

Nebohý savec s intelektem si ovšem neuvědomuje, že různé myšlenky, které mu prochází myslí, mají svůj původ v různých „já“, které si nosíme v sobě.

To znamená, že nejsme jednotně myslící osoba. Popravdě řečeno nemáme individuální mysl.

Nicméně každé „já“, které si v sobě nosíme, používá naše centrum intelektu. Tak často, jak je jen možné, využívá každé „já“ centrum intelektu, aby vytvářelo myšlenky.

A proto je zcela absurdní ztotožňovat se s tou či onou negativní či škodlivou myšlenkou a myslet si, že nám patří.

Je zřejmé, že ta či ona negativní myšlenka pochází z nějakého „já“, které v ten okamžik zneužilo naše centrum intelektu.

Existují různé typy negativních myšlenek, např.: podezíravost, nedůvěra, zlá vůle vůči jiné osobě, partnerská žárlivost, náboženská žárlivost, politická závist, závist v rodině a mezi přáteli, chtíč, pomsta, hněv, pýcha, nenávisť, vztek, krádež, cizoložství, lenost, obžerství, atd.

Popravdě řečeno nelze vyjmenovat všechny psychické defekty, které máme, protože jich je příliš mnoho. Nedokázali bychom je vyjmenovat, ani kdybychom měli pusku z oceli a v ní tisíc jazyků...

A proto je zcela absurdní ztotožnit se s nějakou negativní myšlenkou.

Je nemožné, aby existoval následek bez příčiny. A proto zcela vážně říkáme, že myšlenka se nemůže vytvořit sama od sebe, jen tak spontánně...

Vztah mezi myšlenkou a myslící osobou je zcela zřejmý. Různé negativní myšlenky vznikají díky různým myslícím osobám.

Každý z nás má v sobě mnoho negativně přemýšlejících osob – je jich přesně tolik, kolik je negativních myšlenek stejného druhu.

Pokud se na věci díváme takto, tak každé naše „já“, které si nosíme uvnitř, je samostatně myslící osoba.

Je nesporné, že uvnitř nás existuje až příliš mnoho myslících osob. Navíc každý z těchto vnitřních myslitelů věří tomu, že je jediným, ačkoli je pouze jedním z mnoha...

Ti, co věří, že jsou Bozi, ti, co trpí velikášstvím, sebe-uctívači, narcisové a paranoidní osoby nikdy nepřijmou tvrzení o „mnoha myslících osobách“ protože až příliš milují sami sebe. Myslí si, že jsou jedineční a výjimeční.

Jak by tito nenormální lidé mohli přijmout myšlenku, že nemají sjednocenou, výjimečnou a překrásnou mysl?

Nicméně tito neznalí všeználcí, si o sobě myslí jen to nejlepší a dokonce se odívají do roucha Aristipova, aby dali najevo svou moudrost a pokoru...

Podle starověké legendy chtěl Aristipus ukázat svou moudrost a pokoru. A proto se oblékl do potrhaného oděvu, do pravé ruky si vzal hůl filozofů a vydal se na procházku po Aténách. Když ho viděl Sokrates, tak hlasitě zvolal: „*Ach Aristipe, tvá pýcha je vidět skrze díry tvého oděvu.*“

Ten, kdo nežije ve stavu pozorné bdělosti, kdo není připravený na nové, kdo si myslí, že myslí, se velmi snadno ztotožňuje s jakoukoli negativní myšlenkou.

Bohužel tak jenom posílí ničivou sílu „negativního já“, které vytvořilo danou myšlenku.

Čím více se ztotožňujeme s negativními myšlenkami, tím více se stáváme otroky těch „já“, které je vytvářejí.

Uvnitř nás existují „já“, která nenávidí Gnózi, Tajnou cestu, práci na sobě samém. Můžeme je objevit při různých pokusech. Tato „já“ vědí velmi dobře, že Gnóze a práce na sobě samém ohrožuje jejich samotnou existenci v naší psychice.

Tato hádavá a negativní „já“ snadno zneužijí jisté mentální filmy, které máme uloženy v našem centru intelektu, a to následně vede k vytváření škodlivých a ohavných mentálních proudů.

Pokud se ztotožníme s takovými myšlenkami, s těmito negativními „já“, které v daný okamžik ovládnou naše centrum intelektu, tak nebudeme schopni vymanit se z jejich vlivu.

Neměli bychom zapomínat, že každé negativní „já“ je iluze, je to klam. Jinými slovy - negativní „já“ lže.

Pokaždé, když člověk náhle ztratí sílu, když na aspiranta přijde rozčarování kvůli gnózi, esoterické práci, když ztratí nadšení a opustí to, co je pro něj nejlepší, tak je zřejmé, že takový člověk byl podveden nějakým negativním „já“.

Negativní „já“ cizoložství ničí domovy a činí děti nešťastnými.

Negativní „já“ žárlivosti podvede ty, kteří se navzájem milují a zničí jejich štěstí.

Negativní „já“ mystické pýchy podvede oddaného stoupence Cesty. Začne věřit tomu, že je moudrý a s pohrdáním zradí svého mistra...

Negativní „já“ využívá naše zkušenosti, vzpomínky, tajná přání, naši upřímnost. Vybere si z toho to, co se mu hodí, a pak ukazuje věci ve falešném světle, něco velmi fascinujícího. Výsledek je potom katastrofální...

Nicméně když člověk objeví „já“ v akci a když se naučí žít ve stavu pozornosti, tak je nemožné, aby byl oklamán.

INDIVIDUALITA

Věřit tomu, že jsme „jeden“, je upřímně řečeno velmi špatný vtip. Bohužel iluze o jednotě existuje v každém z nás.

Je nešťastné, že si o sobě myslíme vždy jen to nejlepší. Nikdy by nás ani nenapadlo, že nemáme skutečnou individualitu.

Nejhorší ovšem je, že jsme přesvědčeni, že máme vlastní vůli a plně rozvinuté vědomí.

Běda nám! Jsme to ale pitomci! Není pochyb o tom, že nevědomost je skutečná pohroma.

Uvnitř nás existuje tisíce různých jedinců, různých osob, různých „já“, kteří se mezi sebou hádají, bojují o nadvládu a žijí v chaosu.

Jak by byl život jiný, kdybychom se probudili z těch mnoha snů a fantazií...

A jako by toho neštěstí nebylo málo, tak negativní emoce, sebeláska a hrdost na sebe samého nás fascinují a hypnotizují – nikdy nám nedovolí pamatovat si své skutečné Já, vidět sami sebe takové, jací skutečně jsme...

Věříme tomu, že máme svoji vlastní vůli, ovšem ve skutečnosti máme mnoho různých vůlí. Každé „já“ má svou vlastní vůli.

Tato vnitřní pluralita je tragikomická. Různé vnitřní vůle spolu soupeří, žijí neustále v konfliktu a každá prosazuje něco jiného.

Kdybychom měli pravou individualitu, skutečnou vnitřní jednotu namísto plurality, tak bychom měli trvalý směr, probuzené vědomí a svoji vlastní individuální vůli.

Změna je dobrá, nicméně musíme začít tím, že budeme sami k sobě upřímní.

Potřebujeme udělat psychickou inventuru, abychom zjistili, co nám chybí a co nám naopak přebývá.

Dosažení individuality je možné, ale ne když si myslíme, že už ji máme.

Pokud věříme tomu, že už individualitu vlastníme, tak je zřejmé, že o ni nebudeme usilovat. Naše fantazírování nás navádí, abychom věřili ve vlastní jednotu, a ve světě dokonce existují školy, které toto hlásají.

Je naléhavé s touto fantazií bojovat. Díky fantazírování si připadáme jako ten či onen, ačkoli ve skutečnosti jsme ubozí, nestydatí a zvrácení.

Myslíme si, že jsme lidé, ale přitom jsme pouze savci s intelektem, kteří postrádají individualitu.

Megalomani si myslí, že jsou Bohové, velké duše, atd., aniž by vůbec tušili, že nemají jednotnou mysl a vědomou vůli.

Uctívači ega obdivují své milované ego do té míry, že by nikdy nepřijali myšlenku plurality svého ega uvnitř sebe samých.

Paranoidní osoby, charakteristické svou pýchou, by ani nečetli tuto knihu...

Pokud se nechceme stát obětmi umělých citů a falešných zážitků, tak je nezbytné, abychom na smrt bojovali s našimi fantaziemi o sobě samých. Nejen, že nás fantazírování dostává do směšných situací, ale navíc zcela brání vnitřnímu rozvoji.

Zvíře s intelektem je natolik zhypnotizováno svými sny, že si představuje samo sebe jako lva nebo orla, ačkoli je pouze ubohým červem vrtajícím se v zemi.

Megaloman by nikdy nepřijal tato tvrzení, neboť se cítí být velebnězem, ať už lidé říkají cokoli. Ani ve snu ho nenapadne, že jeho představa o sobě samém je pouhou iluzí. Fantazie není nic víc než fantazie.

Fantazie je skutečná síla, která působí na celé lidstvo. Způsobuje, že humanoid s intelektem se nachází ve stavu spánku a přitom si myslí, že je už skutečnou lidskou bytostí, že má vlastní individualitu, vlastní vůli, probuzené vědomí, že ovládá svou mysl, atd.

Když si o sobě myslíme, že jsme „jeden“, tak se nikam nedostaneme. Budeme přešlapovat na místě a s postupem času potom zdegenerujeme.

Každý z nás se nachází v určitém psychickém stavu a neopustí ho, dokud neobjeví všechny ty osoby (různá „já“), které v něm žijí.

Je jasné, že pouze díky sebezpozorování jsme schopni objevit ty osoby, které žijí v naší psychice. Abychom dosáhli radikální proměny, tak tyto osoby je potřeba odstranit.

Sebezpozorování uvede na pravou míru všechny ty pomýlené představy, které o sobě máme. Takto si také ověříme, že nejsme vnitřně jednotní.

Pokud nebudeme sami sebe pozorovat, tak budeme žít v iluzi, že jsme „jeden“. V důsledku toho budeme žít pomýlený život.

Je nemožné mít správný vztah k ostatním lidem, pokud nedojde k vnitřní změně naší psychiky.

Jakákoli vnitřní změna je výsledkem odstranění různých „já“, které si nosíme uvnitř.

Tato „já“ není možné odstranit, pokud je sami v sobě nevidíme.

Ti, co se považují za „jednoho“, ti, co si o sobě myslí jen to nejlepší a ti, co nikdy nepřijmou nauku o „mnoha“ nebudou nikdy chtít pozorovat svá „já“. Proto je nemožné, aby se změnili.

Je nemožné se změnit, pokud nedochází k odstraňování. Nicméně i když někdo připustí, že musí odstraňovat a přesto si myslí, že je „jeden“, tak popravdě ignoruje to, co musí odstranit.

Nezapomínejme, že ten, kdo se považuje za „jednoho“, podvádí sám sebe. Myslí si, že zná to, co musí odstranit. Nicméně ve skutečnosti ani neví, že neví – je to učený neználek.

Je třeba, abychom ze sebe odstranili veškerá ega a tím se vnitřně sjednotili. Nicméně je nemožné odstraňovat ega pro toho, kdo se považuje za vnitřně jednotného.

Individualita je ze sta procent svatá. Je jen málo těch, co ji mají, ačkoli si to o sobě každý myslí.

Jak můžeme odstraňovat různá „já“, když si myslíme, že máme jen jedno „já“?

Je jasné, že pouze ten, kdo nikdy nepozoroval sám sebe, si může myslet, že má jen jedno „já“.

Existuje nebezpečí, že by někdo mohl zaměnit pravou individualitu za nějaké „vyšší já“ nebo něco podobného. Proto musíme být zcela přesní.

Posvátná individualita je něco mnohem víc, než jakýkoli druh „já“. Posvátná individualita je to, co je, co vždycky bylo a vždycky bude.

Skutečná individualita je Bytí. A důvod pro existenci Bytí, je Bytí samotné.

Rozlišujte mezi Bytím a „já“. Ti, kdo si pletou „já“ s Bytím se zcela jistě nikdy důkladně nepozorovali.

Dokud bude esence, vědomí, uvězněno v tom davu různých „já“, který žije uvnitř nás, tak je nemožné dosáhnout skutečné proměny.

KNIHA ŽIVOTA

Osoba je taková, jaký je její život. To, co následuje po smrti, je život. To je význam Knihy Života, která se otevírá smrtí.

Když se na věci podíváme z pohledu naší psychiky, tak běžný den v našem životě je ve skutečnosti pouze malou kopií celého našeho života.

Z toho můžeme vyvodit následující: Pokud na sobě člověk nezačne pracovat dnes, tak se nikdy nezmění.

Když někdo říká, že na sobě chce pracovat a přitom to odkládá na zítřek, tak takovéto tvrzení je pouhým plánem a ničím víc, neboť dnešek je zmenšenina celého našeho života.

Existuje přísloví, které praví: „Co můžeš udělati dnes, neodkládej na zítřek.“

Pokud člověk řekne: „Zítřka na sobě budu pracovat“, tak na sobě nebude pracovat nikdy, protože vždy bude další zítřek.

Je to velmi podobné jako když obchodník dá do svého obchodu ceduli: „Dnes na dluh neprodávám, ale zítřka ano.“

Když potom nebožák bez peněz přijde do obchodu a chce koupit na dluh, tak vidí tuto ceduli. Když potom přijde následující den, tak vidí opět tu samou ceduli a opět odchází s prázdnou.

V psychologii se to nazývá „nemoc zítřka“. Dokud někdo říká „až zítřka“, tak se nikdy nezmění.

Je třeba na sobě začít pracovat dnes a ne lenivě snít o budoucnosti anebo nějaké vhodné příležitosti.

Ti, kdo říkají, že nejprve udělají to či ono a pak na sobě budou pracovat, na sobě ve skutečnosti nikdy pracovat nebudou. V posvátných textech se jim říká „obyvatelé země“.

Znal jsem jednoho vlivného majitele půdy, který říkával: „Nejprve se musím hmotně zajistit a pak na sobě budu pracovat.“

Když jsem ho potom navštívil na smrtelné posteli, tak jsem se ho zeptal: „Stále si ještě přejete být zajištěn?“

Odpověděl: „Lituji, že jsem plýtvat časem, který mi byl dán.“ Umřel o několik dní později, potom, co uznal svůj omyl.

Ten muž vlastnil mnoho půdy, ale chtěl získat i sousední pozemky, aby byl „zajištěn“, aby byl jeho pozemek obklopen přesně čtyřmi cestami.

Velký Kabír Ježíš řekl:

*„Nemějte starost o zítřek; zítřek bude mít své vlastní starosti. Den má dost svého trápení.“
(Matouš 6:34)*

Pozorujme se dnes, ať je náš den jakkoli všední, neboť dnešek je pouze zmenšenina našeho celého života.

Když člověk začne pracovat na svých „já“, tady a teď, dnes, když pozoruje svá zklamání a bolest, tak kráčí po cestě vedoucí k úspěchu.

Je nemožné odstranit to, co neznáme. Proto je třeba nejprve objevit své chyby.

Je třeba pozorovat nejen náš den, ale také náš vztah k němu. Každý má svůj typický všední den, když nepočítáme neobvyklé události.

Je zajímavé pozorovat, jak se vše opakuje, jak každá osoba prožívá dokola stejné události, jak pořád říká ta samá slova, atd.

Toto neustále opakování událostí a slov stojí za to studovat. Je to cesta k sebepoznání.

MECHANICKÁ STVOŘENÍ

Je nepochybné, že zákon návratu se projevuje v každém okamžiku našeho života.

Každý den našeho života se opakují události, stavy vědomí, slova, touhy, myšlenky, impulzy, atd.

Je jasné, že pokud člověk nepozoruje sám sebe, tak mu toto neustálé, dennodenní opakování uniká.

Ten, kdo nechce pozorovat sám sebe, si ani nepřeje na sobě pracovat a dosáhnout tak skutečně radikální proměny. To je zcela zřejmé.

Nejbizarnější ovšem je, že existují lidé, kteří se chtějí změnit, aniž by pracovali na sobě samých.

Každá osoba má právo na skutečné štěstí Ducha. Toto právo nelze nikomu upírat.

Nicméně je pravdou, že je nemožné dosáhnout skutečného štěstí, pokud na sobě nebudeme pracovat.

Pokud někdo dokáže pozměnit své reakce vůči různým událostem každodenního života, pak je možná i vnitřní změna.

Nicméně nelze změnit způsob, kterým reagujeme na různé životní situace, pokud na sobě důkladně nepracujeme.

Potřebujeme změnit náš způsob myšlení. Nesmíme být tak nedbalí. Je třeba začít brát věci vážně a dívat se na život jiným pohledem – nezkresleně a prakticky.

Nicméně pokud zůstáváme pořád stejní, chováme se stejně každý den, opakujeme ty samé chyby a jsme pořád stejně nedbalí, tak popravdě řečeno je změna nemožná.

Pokud chce někdo skutečně poznat sám sebe, tak musí pozorovat své chování při různých životních situacích.

Tím ovšem nechceme říci, že sebezpozorování je pouze příležitostná záležitost. Sebezpozorování počíná tím dnem, kdy se člověk začne pozorovat.

Všechno musí jednou začít. Každý den je výborný pro to, abychom začali pozorovat své chování.

Např. můžeme začít tím, že budeme pozorovat své mechanické reakce vůči drobnostem doma, v ložnici, jídelně, domě, na ulici, v práci, atd. Pozorujme, co říkáme, cítíme a co si myslíme.

Důležité je zjistit, jak nebo jakým způsobem můžeme přeměnit tyto mechanické reakce. Nikdy se nezměníme, pokud si budeme o sobě myslet, že jsme dokonalí lidé, že se nikdy nechováme nevědomě a pomýleně.

Ze všeho nejdříve si musíme uvědomit, že jsme lidské stroje, pouhé loutky ovládané tajnými agenty, skrytými „já“.

Uvnitř nás žije mnoho lidí. Nikdy nejsme jedna a tatáž osoba. Někdy nás ovládne sobecká osoba a jindy podrážděná osoba. V jednom okamžiku se v nás projeví štedrá a laskavá osoba, o něco později uražená, hned nato pomlouvačná, potom světec, lhář, atd.

Uvnitř nás existují různé druhy lidí, různá „já“. Naše osobnost je pouze loutkou, mluvící panenkou, něco mechanického...

Začněme tím, že alespoň malou část našeho dne se budeme chovat vědomě. Nebuďme pouhými stroji, i kdyby to mělo být jen na pár minut každý den. Bude to mít velký vliv na náš život.

Když pozorujeme sami sebe a neděláme to, co chce tohle nebo tamto „já“, tak pak je zřejmé, že přestáváme být strojem.

Kolikrát stačí jediný okamžik, kdy nereagujeme mechanicky, kdy přestaneme být strojem, a mnoho nepříjemných situací je zažehnáno.

Naneštěstí každý den prožíváme mechanicky a rutinním způsobem. Žijeme vskutku absurdní život. Všechno opakujeme, naše návyky jsou pořád stejné, nechceme je změnit - jsou to koleje, po kterých jede vlak našeho nešťastného života. Navzdory tomu si o sobě myslíme jen to nejlepší.

Osob, co se považují za Bohy, je všude plno. Nicméně jsou to pouze mechanická stvoření, lidé brodící se blátem naší země, nebohé loutky ovládané různými „já“. Takoví lidé na sobě nikdy pracovat nebudou.

CHLÉB MOUDROSTI

Pokud budeme pozorně sledovat náš denní život, tak zcela jistě uvidíme, že nevíme, jak žít život vědomě.

Náš život je jako pohybující se vlak, jedoucí po daných kolejích našich strnulých návyků.

Pozoruhodné ovšem je, že nás nikdy nenapadne naše návyky měnit. Zdá se, že opakování těch samých věcí nás nikdy neunaví.

Naše návyky nás spoutaly, a přesto si myslíme, že jsme svobodní. Jsme velmi oškliví, a přesto se považujeme za Apolla.

Jsme mechaničtí lidé, a proto nemáme ani trochu ponětí, o čem vlastně život je.

Denodenně se vezeme ve vozíku našich zastaralých a nesmyslných návyků, a proto je jasné, že nežijeme opravdovým životem. Místo skutečného žití pouze s bídou přežíváme, neprožíváme vůbec nic nového.

Pokud ovšem někdo začne svůj den žít vědomě, tak je zřejmé, že takový den bude velmi odlišný od ostatních dnů.

Pokud někdo bere každý den jako zmenšený obraz svého života, pokud někdo nenechává na zítra to, co musí udělat dnes, tak pak je zřejmé, že takový člověk pochopil, co to ve skutečnosti znamená pracovat na sobě samém.

Každý den je důležitý. Pokud se chceme opravdu radikálně změnit, tak je třeba se pozorovat a získávat o sobě znalosti každý den.

Nicméně lidé nechtějí v sobě vidět svá „já“. Někteří z nich si na sobě přejí pracovat, a přesto odůvodňují svou nečinnost větami typu: „Práce v kanceláři mi brání pracovat na sobě samém“. Takováto slova jsou prázdná, bez jakékoli hodnoty a smyslu, pouze slouží k obhajobě lenosti a lhostejnosti. Svědčí o nedostatku lásky pro „Velké dílo“.

Je zřejmé, že tito lidé se nikdy nezmění, přestože mohou trpět velkým duchovním neklidem.

Sebepozorování je základem skutečné změny, a proto se mu nelze nijak vyhnout.

Jak ses cítil, když jsi vstal z postele? Jakou jsi měl náladu při snídani? Byl jsi netrpělivý při čekání na číšníka? Na svou ženu? Proč? Co tě učinilo neklidným? Atd.

To, že se tolik nepřecpáváme nebo že kouříme menší množství cigaret, ještě neznamená úplnou změnu, ale již to naznačuje určitý pokrok. Všichni velmi dobře víme, že přejídání a jiné neřesti jsou škodlivé.

Není správné, když se někdo oddá nalezení Tajné cesty, a přitom jeho tělo vypadá jak soudek plný tuku. To odporuje ideálům o dokonalosti a je to známka obžerství a lenosti.

Ačkoli je náš každodenní život, profese a zaměstnání nezbytné pro naše přežití, tak při nich naše vědomí spí.

To, že někdo ví, že život je sen, ještě neznamená, že tomu porozuměl. Porozumění člověk získá díky sebezpozorování a intenzivní práci na sobě samém.

Abychom mohli pracovat na sobě samém, je nezbytné pracovat na svém denním životě, počínaje dneškem. Potom je možné porozumět řádku z Otčenáše (modlitba Páně), který praví: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“

V řečtině se hovoří o „Veledůležitém chlebu“ nebo také „chlebu od Nejvyššího“.

Gnóze nám poskytuje „Chléb života“ dvojitým způsobem - za prvé jako nápady a inspiraci a za druhé jako sílu, kterou potřebujeme k odstranění našich psychických chyb.

Pokaždé, když spálíme na vesmírný prach to či ono „já“, tak získáme psychologickou zkušenost, jíme „Chléb moudrosti“ a získáme nové znalosti.

Gnóze nám dává „Veledůležitý chléb“, „Chléb znalostí“ a přesně nám ukazuje nový život, který začíná uvnitř nás, teď a tady.

Nikdo nemůže změnit svůj život a mechanické reakce s ním spojené, pokud nemá přísun nových myšlenek a je bez boží pomoci.

Gnóze nám dává nové myšlenky a učí nás „modus operandi“, díky kterému získáme pomoc vyšších sil.

Je třeba připravit nižší centra našeho organismu, aby byla schopna přijímat myšlenky a síly, které přicházejí z vyšších center.

Při práci na sobě samém není nic, co by bylo bezvýznamné. Jakákoli myšlenka, ať už sebevíc nedůležitá, si zaslouží, abychom ji pozorovali. Jakoukoli negativní emoci, reakci, atd. je třeba pozorovat.

ŘÁDNÝ HOSPODÁŘ

V těchto temných časech je jistě velmi složité oprostít se od různých škodlivých vlivů, nicméně je to nezbytné. Jinak nás život pohltí.

Jakákoli práce na sobě samém, která má za cíl dosáhnout duchovního a psychického rozvoje je vždy spojena s izolací – nicméně správně pojatou izolací. Důvodem je to, že v našem běžném životě, tak jak jsme ho vždycky žili, je možné rozvinout pouze osobnost a nic jiného.

Tímto nechceme říci, že rozvoj osobnosti je něco špatného. Je zřejmé, že pro život je to potřebné. Nicméně osobnost je pouze něco uměle vytvořeného. Osobnost není skutečná, není to naše pravé Já.

Pokud se nebohý savec s intelektem (mylně nazývaný lidskou bytostí) neizoluje, ale naopak se ztotožní se vším, co se mu v životě děje a vyplývá svou energii na negativní emoce, egoistické zájmy a prázdné plkání, tak pak se v něm nemůže vyvinout nic inspirativního, nic skutečného mimo to, co náleží do tohoto světa plného mechanických reakcí.

Ten, kdo skutečně touží v sobě rozvinout esenci, se musí hermeticky uzavřít. Je to něco velmi osobního, úzce spojeného s tichem.

Fráze „hermeticky uzavřen“ pochází ze starověku, kdy byla tajná nauka o vnitřním rozvoji lidské bytosti spojena s bohem Hermem.

Pokud člověk chce, aby v jeho nitru rostlo něco skutečného, tak je zřejmé, že musí zabránit úniku psychické energie.

Pokud člověk plývá svou energií a není vnitřně izolován, tak je jasné, že v jeho psychice nemůže dojít k rozvoji něčeho skutečného.

Běžný, každodenní život nás chce nemilosrdně pohltit. Je třeba proti tomu bojovat každý den. Musíme se naučit, jak plavat proti proudu.

Tato práce jde proti každodennímu životu. Je to něco velmi odlišného od dennodenního přežívání, je to něco, co je třeba žít z okamžiku na okamžik. Mluvím zde o revoluci našeho vědomí.

Je jasné, že pokud máme zcela nesprávný přístup k dennodennímu životu, pokud si myslíme, že všechno by nám mělo vycházet, protože to prostě má tak být, tak budeme v životě zklamaní.

Lidé chtějí, aby všechno šlo podle jejich plánů, prostě jen tak. Nicméně tvrdá realita je jiná.

Dokud nedojde k vnitřní změně, tak člověk bude vždycky obětí okolností, ať se mu to líbí nebo ne.

O životě bylo napsáno mnoho dojemných stupidit. Nicméně tohle pojednání o revoluční psychologii je jiné.

Tato nauka jde přímo k jádru věci. Mluví zde o konkrétních faktech, jasně a srozumitelně.

Tato nauka zcela vážně prohlašuje, že „zvíře s intelektem“, mylně nazývané lidskou bytostí, je mechanický, nevědomý a spící dvounožec.

„Řádný hospodář“ nikdy nepřijme revoluční psychologii. „Řádný hospodář“ plní své povinnosti jako otec, manžel, atd., a v důsledku toho si myslí o sobě jen to nejlepší. Nicméně je pouze sluhou přírody a nic víc.

Nicméně existuje i jiný druh „řádného hospodáře“ – ten, který plave proti proudu, který se nechce nechat pohltit životem. Nicméně takoví jedinci jsou velmi vzácní na tomto světě, nikdy jich není příliš mnoho.

Pokud někdo uvažuje v souladu s myšlenkami předestřenými v tomto pojednání o revoluční psychologii, tak takový člověk získá správný obraz o životě.

DVA SVĚTY

Pozorovat a sebe-pozorovat jsou dvě zcela odlišné věci. Nicméně pro obojí je potřeba pozornost.

Když pozorujeme, tak je pozornost prostřednictvím pěti smyslů upřena na vnější svět.

Nicméně naše smysly jsou k ničemu, pokud pozorujeme sami sebe, protože naše pozornost je upřena dovnitř. To je také důvodem, proč je pozorování vnitřních psychických procesů pro nováčky tak náročné.

Výchozím bodem pro oficiální vědu je to, co je navenek pozorovatelné. Výchozím bodem pro práci na sobě samém je to, co je pozorovatelné v nás samých.

Není pochyb o tom, že tyto různé přístupy vedou dvěma různými směry.

Člověk může zestárnout zahlobán do různých pěkných teorií oficiální vědy, studovat vnější jevy, buňky, atomy, molekuly, slunce, hvězdy, komety, atd., aniž by zažil skutečnou vnitřní proměnu.

Znalosti, které nás mohou vnitřně proměnit, nelze získat pozorováním vnějších jevů.

Znalosti, které nás skutečně mohou od základů vnitřně změnit, totiž vycházejí z pozorování sebe samého.

Je naléhavé, aby studenti gnóze pochopili důležitost sebepozorování, způsob, jakým to správně dělat a důvody, které pro to jsou.

Pozorováním lze pozměnit mechančnost vnějšího světa. Sebeopozorováním lze pozměnit mechančnost vnitřního světa.

V návaznosti na předešlá prohlášení je třeba dodat, že existují dva druhy vědomostí: vnější a vnitřní. Pokud v našem vnitřku nemáme magnetické centrum, které je dokáže rozpoznat, tak taková směs dvou druhů znalostí nás může mást.

Různé vznešené pseudo-esoterické nauky založené na vědeckém základě patří mezi vnější znalosti. Nicméně mnoho studentů esoteriky je považuje za znalosti vnitřní.

A tak se nalézáme přede dvěma světy – vnějším a vnitřním. Vnější svět vnímáme skrze našich pět smyslů. Vnitřní svět můžeme vnímat skrze jiný smysl - smysl vnitřního sebepozorování.

Myšlenky, nápady, emoce, touhy, naděje, zklamání, atd., jsou vnitřní, neviditelné pro řadové, běžné smysly. A přesto jsou pro nás více skutečné než jídelní stůl či křeslo v pokoji.

Upřímně řečeno, mnohem víc žijeme v našem vnitřním světě než ve světě vnějším. To je nesporné a nevyvratitelné.

V našem vnitřním světě, v našem tajném světě, milujeme, toužíme, podezíráme, žehnáme, proklínáme, máme přání, trpíme, užíváme si, jsme zklamaní, spokojení, atd.

Existence dvou světů, vnitřního a vnějšího, se dá velmi snadno ověřit. Vnější svět je to, co pozorujeme navenek. Vnitřní svět je to, co pozorujeme uvnitř sebe, teď a tady.

Pokud chce někdo poznat vnitřní světy planety Země, sluneční soustavy nebo naší galaxie, tak musí nejprve poznat svůj vnitřní svět, svůj vnitřní život, své vnitřní světy. *„Poznej sám sebe a poznáš vesmír a jeho bohy.“*

Čím více prozkoumáme tento vnitřní svět našeho „já“, tím více budeme chápat, že žijeme současně ve dvou světech, ve dvou realitách, ve dvou sférách: vnitřní a vnější.

Tak, jako se učíme, jak to chodí ve vnějším světě - jak nepadnout do propasti, jak se neztratit ve městě, jak si vybírat kamarády, jak si dávat pozor na zvrácené osoby, jak nesníst jed, atd., tak stejně se učíme (díky psychické práci na sobě samém) jak to chodí ve světě vnitřním, ve světě, který můžeme prozkoumat pouze sebezpozorováním.

Popravdě řečeno je sebezpozorovací smysl zakrněl v naší upadající lidské rase žijící v této temné době.

Nicméně pokud vytrváme, tak sebezpozorovací smysl lze postupně posílit a vytrénovat.

SEBEPOZOROVÁNÍ

Vnitřní sebepozorování je praktický způsob, jak dosáhnout radikální proměny.

Vědět a pozorovat jsou dvě různé věci. Mnoho lidí si plete pozorování sebe samých s věděním. Např. můžeme vědět, že sedíme v obývacím pokoji na židli, ale to ještě neznamená, že židli pozorujeme.

Můžeme vědět, že se v danou chvíli cítíme mizerně, že cítíme úzkost, nejistotu nebo máme starosti kvůli tomu či onomu problému, té či oné události, atd., nicméně to ještě neznamená, že tento negativní stav pozorujeme.

Je ti někdo nesympatický? Nelíbí se ti nějaká osoba? Proč? Možná řeknete, že ji přece už znáte... Ale prosím Vás! Zkuste tu osobu pozorovat – znát není to samé jako pozorovat. Neplet'te si pozorování s věděním.

Pozorování sebe samého je ze sta procent aktivní záležitost. Je to způsob, jak se změnit. Vědění je pasivní záležitost. Vědění nás nezmění.

Je jisté, že vědění není aktivitou pozornosti. Nicméně když je pozornost upřená na naše nitro, na to, co se tam děje, tak je to něco pozitivního, něco aktivního...

Např. můžeme cítit nevraživost vůči nějaké osobě, často prostě jen tak, bez nějakého důvodu. Pokud se v takový okamžik budeme pozorovat, tak objevíme spoustu myšlenek, které se hromadí v naší mysli. Uslyšíme několik hlasů, které mluví nebo ječí jeden přes druhého a navrhnou nám spoustu různých věcí. Také ucítíme nepříjemné vnitřní pocity a naše psychika bude mít celkově nepříjemný nádech.

Je zřejmé, že v takovou chvíli si rovněž uvědomíme, že s tou nám nesympatickou osobou niterně velmi špatně zacházíme.

Nicméně abychom toto všechno viděli, tak musí být naše pozornost zaměřená do našeho nitra. Nejedná se o pasivní činnost.

Na jedné straně je pozorovatel, tj. ten, který dynamicky pozoruje a na druhé straně jsou myšlenky a pocity, tedy to, co je pozorováno.

Díky tomu pochopíme, že „vědění“ je něco zcela pasivního a mechanického, na rozdíl od sebepozorování, které je vědomou činností.

To ale neznamená, že by nemohlo existovat mechanické sebepozorování. Ve skutečnosti také existuje, nicméně se nejedná o psychické sebepozorování, které tu vysvětlujeme.

Myslet a pozorovat jsou rovněž dvě různé věci. Kdokoli má možnost si o sobě přemýšlet, jak se mu zlíbí, ale to vůbec neznamená, že by se pozoroval.

Je potřeba vidět jednotlivá „já“ v akci, objevit je uvnitř nás, je třeba pochopit, že v každém z nich je kousek našeho vědomí, je třeba litovat, že jsme je kdy vytvořili, apod.

A pak vyhrkne: „Ale co to tohle „já“ provádí? Co to říká? Co vlastně chce? Proč mě takto souží se svým chťičem, hněvem, atd.“

Uvidíme v sobě celý řetězec myšlenek, emocí, přání, vášní, soukromých vtipů, osobních dramát, propracovaných lží, řečí, výmluv, zvrhlostí, oplzlých scén, atd.

Častokrát těsně před tím, než usneme, tak ve vlastní hlavě slyšíme různé hlasy, jak spolu navzájem hovoří. Jsou to různá „já“, která v takovýchto chvílích opouštějí různá centra našeho organického stroje, aby se ponořili do molekulárního světa, do páté dimenze.

VNITŘNÍ HLASY

Je třeba pozorovat naše vnitřní hlasy a zjistit, co je jejich zdrojem. Je to neodkladné a nevyhnutelné.

Je nepochybné, že pomýlené vnitřní hlasy jsou příčinou mnoha disharmonických a nepříjemných psychických stavů, ať už současných nebo budoucích.

Je zcela zřejmé, že veškeré prázdné plkání a všechny ty škodlivé, pomlouvačné a směšné výroky ve vnějším světě mají svůj původ v pomýlených vnitřních hlasech.

V gnózi existuje cvičení na dosažení vnitřního ticha. Naši studenti ze „Třetí lóže“ ho znají.

V této souvislosti je vhodné zcela jasně sdělit, že vnitřní ticho je něco velmi konkrétního, přesně definovaného.

Vnitřního ticha lze dosáhnout, když v průběhu hluboké vnitřní meditace dojde k cílenému vyčerpání myšlenek. Nicméně to není tématem této kapitoly.

Ani zde nebudeme vysvětlovat, jak „vyprázdnit mysl“ či jak ji „zklidnit“, tj. techniky, které vedou k vnitřnímu tichu.

Vnitřní ticho, o kterém zde hovoříme, rovněž neznamená, že budeme bránit různým věcem, aby do mysli pronikly.

Nicméně v této kapitole bychom rád mluvili o jiném druhu vnitřního ticha. Vůbec se nejedná o něco těžko uchopitelného...

Vnitřní ticho, které zde chceme procvičovat je spojeno s tím, co už máme v mysli: osobu, událost, naše podnikání nebo podnikání někoho jiného, co nám bylo řečeno, co ten či onen udělal nebo neudělal atd. Vnitřní ticho znamená přestat tyto věci vnitřně komentovat, přestat o nich vnitřně diskutovat.

Naučit se, jak mlčet nejen navenek, ale i vnitřně, je něco výjimečného a úžasného.

Mnoho lidí sice navenek mlčí, ale ve svém nitru stahují svého bližního z kůže. Jedovaté a zlomyslné vnitřní hlasy vedou k vnitřnímu zmatení.

Pokud někdo bude pozorovat vnitřní hlasy, tak uvidí, že vycházejí z polopravd nebo sice z pravdivých faktů, které jsou ovšem více či méně nesprávně poskládány dohromady. Kolikrát si vnitřní hlasy něco přidávají nebo něco uberou.

Bohužel je náš emocionální život zcela založen na sympatii k vnitřním hlasům.

Nejhorší na tom ovšem je, že sympatizujeme pouze se sebou samými, s naším milovaným egem a cítíme odpor nebo dokonce nenávisť vůči těm, kteří s námi nesympatizují.

Příliš mnoho milujeme sami sebe. Jsme stoprocentní narcisové. To je nevyvratitelné a nepopíratelné.

Dokud budeme otroci sebe-sympatie, tak jakýkoli vývoj našeho Bytí bude zcela nemožný.

Musíme se naučit vidět věci očima druhého. Je nezbytné se naučit, jak se vcítit do kůže druhé osoby.

„Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi“ - Matouš 7:12

To, co je v tomto učení podstatné je to, jak se člověk chová vnitřně vůči druhému.

I když se chováme zdvořile a občas dokonce upřímně, tak bohužel není pochyb o tom, že vnitřně jednáme s ostatními velmi nevybíravě.

Lidé, kteří jsou navenek velmi milí, dennodenně zatahují své bližní do své tajné vnitřní jeskyně, kde s nimi nakládají, jak se jim zlíbí (zneužívají je, vysmívají se jim, pohrdají jimi, atd.).

SVĚT VZTAHŮ

Svět vztahů můžeme rozdělit do tří různých typů.

1. První: Jsme ve vztahu s planetárním tělem – tj. s fyzickým tělem.
2. Druhá: Žijeme na planetě Zemi, a proto logicky máme vztah s vnějším světem a s našimi osobními záležitostmi jako jsou příbuzní, podnikání, peníze, pracovní záležitosti, povolání, politika, atd.
3. Třetí: Máme vztah k sobě samým. Pro většinu lidí je tento vztah zcela nedůležitý.

Bohužel se lidé zajímají pouze o první dva typy vztahů. Třetí typ je jim lhostejný.

Hlavní starosti „zvířete s intelektem“ (mylně nazývaného lidskou bytostí) jsou jídlo, zdraví, peníze a práce.

Je zřejmé, že fyzické tělo stejně jako záležitosti tohoto světa je něco vnějšího, něco mimo nás.

Planetární (fyzické) tělo je někdy nemocné, jindy zdravé, a tak pořád dokola.

Věříme tomu, že něco víme o našem těle, přestože ani nejlepší vědci na tomto světě toho moc o tělu z masa a kostí nevědí.

Je nepochybné, že fyzické tělo se svou úžasnou a složitou propracovaností je něco, co je mimo naše chápání.

Co se týká druhého typu vztahů, tak v něm jsme vždy oběťmi okolností. Je politováníhodné, že jsme se ještě nenaučili, jak vědomě vytvářet různé situace.

Je mnoho osob, které jsou neschopné se jakkoli nebo komukoli přizpůsobit. Je mnoho lidí, kteří v životě nedosáhnou skutečného úspěchu.

Co se týká naší gnostické esoterické práce, tak je nezbytné zjistit, zda nejsme v disharmonii v některém z těchto tří typů vztahů.

Např. se stane, že fyzicky onemocníme, protože nemáme správný vztah k našemu fyzickému tělu.

Je možné, že nemáme správný vztah k vnějšímu světu. Výsledkem potom je, že máme mnoho konfliktů, ekonomických a společenských problémů, atd.

Je možné, že nemáme správný vztah k sobě samému. V důsledku toho velmi trpíme, protože nám chybí vnitřní osvětlení.

Je zřejmé, že pokud naše pokojová lampa nebude zapojena do zásuvky, tak pokoj zůstane ve tmě.

A proto ti, kdo trpí nedostatkem vnitřního osvětlení, musí napojit svou mysl na vyšší centra jejich Bytí.

Potřebujeme mít správný vztah nejen s naším planetárním (fyzickým) tělem a vnějším světem, ale rovněž správný vztah s každou částí našeho Bytí.

Pesimističtí pacienti, unavení z mnoha různých doktorů a léků, si nepřejí být uzdraveni. Naproti tomu optimističtí pacienti bojují o zdraví ze všech sil.

Je mnoho milionářů, kteří přišli o své bohatství v kasinech Monte Carla a potom spáchali sebevraždu. Naproti tomu existují miliony matek, které pracují, aby uživily své děti.

Existuje nespočetné množství deprimovaných studentů esoteriky, kteří kvůli nedostatku vnitřního osvětlení a neschopnosti získat nadpřirozenou moc, opustili esoterickou práci na sobě samém.

Je jen málo těch, kteří umí využít nepříznivé situace.

V období velkých pokušení, nezdaru a smutku je třeba pamatovat na své skutečné Já.

Hluboko uvnitř každého z nás je Aztécká Tonantzin, Stella Maris, Egyptská Isis, Nebeská Matka, která čeká na to, aby mohla vyléčit naše bolavé srdce.

Když někdo projde šokem sebe-pamatování, tak dojde k zázračné proměně v práci jeho těla, protože buňky dostanou jinou výživu.

PSYCHOLOGICKÁ PÍSNIČKA

Přišla chvíle, abychom se vážně zamyslili nad tím, co je označováno jako sebe-láska.

Není ani nejmenší pochyb o tom, že sebe-láska má katastrofální následky. Hypnotizuje naše vědomí a navíc z nás vyčerpává velké množství energie.

Sebe-láska by byla něco zcela nemožného, pokud by se lidé příliš neztotožňovali sami se sebou.

Když se někdo ztotožní se svým „já“, když někdo přespříliš miluje sám sebe, tak bude cítit sebe-lítost. Často si taková osoba myslí, že se vždy chovala vzorně vůči svým kamarádům, manželce, dětem, atd., ale přitom to nikdo neocení. Takový člověk si myslí, že on je světec a ostatní jsou darebáci a ničemové.

Jednou z nejčastějších forem sebe-lásky je starost o to, co si o nás druzí pomyslí. Bojíme se, že nás nebudou považovat za čestné, upřímné, pravdomluvné, odvážné, atd.

Nejzajímavější na to ovšem je, že zcela ignorujeme tu obrovskou ztrátu energie, kterou nám naše strachování způsobuje.

Spousta nepřátelského chování vůči osobám, které nám nic neudělaly, má svůj původ právě v obavách, které vycházejí ze sebe-lásky.

Je jasné, že v takovéto situaci, kdy jeden příliš miluje sám sebe, kdy mu příliš záleží na sobě samém, dojde k výraznému posílení jeho „já“ (vlastně lépe řečeno mnoha různých „já“) namísto toho, aby došlo k jejich zeslabení.

Takovýto člověk lituje sám sebe, své situace a dokonce si vede s ostatními účty.

Proto si také myslí, že ten či onen kolega, kamarád, soused, známý, šéf, atd., mu něco dluží, protože on je vždy štedrý a laskavý...

Tak se stane nesnesitelným a nudným pro celý svět, otrokem vlastních účtů...

S takovým člověkem si téměř nelze normálně popovídat, protože to vždy skončí výčtem jeho hrdinského utrpení...

V gnostické esoterické práci je psáno, že duševní růst je možný pouze skrze odpouštění.

Pokud někdo v každém okamžiku, v každé chvíli, trpí kvůli tomu, co mu ostatní dluží, jak se k němu chovají, jak mu znepríjemňují život, tak je jasné, že v něm nic neporoste, protože bude pořád dokola zpívat tu samou písničku.

Modlitba Páně praví: „A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům“.

Bolest, kterou nám ostatní způsobili, nebo pocit, že nám ostatní něco dluží je překážkou pro rozvoj naší duše.

Velký Kabír Ježíš řekl:

„Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.“ – Matouš 5:25,26

Pokud nám někdo dluží, tak i my někomu dlužíme. Pokud požadujeme zaplacení do posledního denáru, tak bychom sami měli nejprve zaplatit do posledního haléře.

Toto je zákon odplaty – „Oko za oko, zub za zub“, absurdní, začarovaný kruh.

Omluvy, zadostiučinění a ponižování, které vyžadujeme po ostatních za to, co nám provedli, vyžadují ostatní i od nás, přestože se považujeme za nevinné jehňátko.

Je zbytečné být podroben takovýmto zákonům. Je mnohem lepší žít v souladu s vyššími zákony.

Zákon milosti je mnohem vznešenější než zákon agresivního muže (oko za oko, zub za zub).

Je naléhavé, nezbytné a nevyhnutelné, abychom se inteligentně pustili do nádherné gnostické esoterické práce, abychom zapomněli, že nám ostatní něco dluží, abychom ze sebe odstranili jakoukoli škodlivou formu sebe-lásky.

Nikdy bychom neměli připustit, aby v nás bylo místo pro pocity křivdy, touhu po pomstě, vzteklost, negativní pocity, úzkost, násilí, závist, neustálé počítání účtů, atd.

Gnóze je pro ty, kteří jsou upřímní, pro ty, kteří chtějí na sobě pracovat, pro ty, kteří se chtějí změnit.

Pokud budeme pozorovat lidi, tak si můžeme ověřit, že každá osoba má svou vlastní písničku.

Každý si zpívá svou vlastní psychologickou písničku. Tím mám na mysli „vedení mentálních účtů“, pocit, že nám někdo něco dluží, že je nám křivděno apod.

Občas lidé zpívají svou písničku prostě jen tak, aniž by je někdo pobízel a jindy až po několika sklenkách vína...

Je třeba se zbavit této nudné písničky, neboť nám brání ve vnitřním rozvoji a vysává z nás příliš mnoho energie.

Když někdo zpívá velmi dobře (a teď nehovoříme o krásném hlasu a fyzickém zpěvu), tak je jisté, že se v revoluční psychologii daleko nedostane. Bude uvězněn v minulosti...

Člověk, který je obtěžkaný smutnými písněmi, nemůže dosáhnout vyšší úrovně Bytí. Nemůže se stát něčím víc, než čím je.

Abychom dosáhli vyšší úrovně Bytí, tak je nezbytné přestat být tím, kým jsme. Je nutné nebýt tím, čím jsme.

Pokud zůstaneme pořád stejní, tak nikdy nedosáhneme vyšší úrovně Bytí.

V životě se občas dějí podivné věci. Často se jedna osoba kamarádí s jinou jenom kvůli tomu, že jí může zpívat svou písničku.

Bohužel tato kamarádství končí ve chvíli, kdy je zpěvák požádán, aby mlčel, aby vyměnil céděčko, aby mluvil o něčem jiném, atd.

V takovém případě nazlobený zpěvák odejde a hledá si nového přítele, někoho, kdo by byl ochotný ho donekonečna poslouchat.

Zpěvák touží po pochopení, po někom, kdo by mu rozuměl, jako kdyby bylo snadné rozumět druhým lidem.

Abychom pochopili druhé, tak musíme nejprve pochopit sami sebe. Bohužel zpěvák si myslí, že sám sobě rozumí.

Existuje mnoho poblázněných pěvců, kteří zpívají o tom, jak jim nikdo nerozumí a sní o dokonalém světě, ve kterém jsou oni tou nejdůležitější osobou.

Nicméně ne všichni pěvci zpívají svou písničku veřejně. Existují také skrytí pěvci, kteří zpívají svou písničku potají.

Existují lidé, kteří pracují velmi tvrdě, kteří velmi trpí, kteří se cítí podváděni. Jsou proto přesvědčeni, že jim život dluží všechno to, čeho nebyli schopni dosáhnout.

Obvykle se cítí smutní, hodně znuzení, vnitřně vyčerpaní anebo frustrovaní, což vede k hromadění myšlenek.

Není sporu o tom, že tajné písničky nás odvádí od cesty vedoucí k vnitřnímu uvědomění Bytí.

Těchto tajných písniček v našem nitru si bohužel příliš nevšímáme, ledaže bychom se snažili je přímo pozorovat.

Je jasné, že díky sebezpozorování pronikne světlo do nás samých, do hlubin našeho nitra.

Není možné se vnitřně změnit, změnit naši psychiku, pokud do našeho nitra nepronikne světlo sebezpozorování.

Je nezbytné pozorovat sám sebe, ať už jsme sami nebo ve společnosti druhých lidí.

Mnoho různých „já“, mnoho různých myšlenek, negativních emocí, atd., nás pohlcuje, když jsme sami.

Když je člověk sám, tak ne vždy je v dobré společnosti. Je zcela běžné, že když jsme úplně sami, tak máme velmi špatné společníky. Ty nejhorší a nejnebezpečnější „já“ se objevují právě ve chvílích, kdy je člověk sám.

Pokud se chceme totálně změnit, tak musíme obětovat naše vlastní utrpení. A velmi často je naše utrpení vyjádřeno v písničkách, ať už zpívaných nahlas anebo potichu.

ZÁKON NÁVRATU A ZÁKON OPAKOVÁNÍ

Člověk je takový, jaký je jeho život. Pokud se vnitřně nezmění, pokud radikálně nezmění svůj život, pokud sám na sobě nepracuje, tak jen mrhá svým časem na tomto světě.

Smrt je návratem na počátek života, aby mohl být znova opakován.

V pseudo-esoterické a pseudo-okultistické literatuře toho bylo hodně napsáno o tématu mnoha životů. Nicméně pro nás je lepší, když se budeme zabývat o mnohé existence.

Náš život se všemi svými etapami zůstává pořád stejný, neustále se opakuje v každé naší další existenci, století za stoletím.

Je nesporné, že žijeme v semeni našich potomků. To už bylo prokázáno.

Život každého z nás je živý film, který si po smrti bereme sebou na věčnost.

Každý z nás má svůj vlastní film, se kterým se vrátí, aby ho mohl opět promítat na plátno nové existence.

Opakování dramát, komedií a tragedií je základním znakem Zákona návratu.

V každé nové existenci se vždy opakují ty samé situace. Herci v těchto dokola se opakujících scénách jsou ti lidé, kteří žijí uvnitř nás, naše „já“.

Naše „já“ jsou příčinou toho, že se situace v našem životě neustále opakují. Pokud je odstraníme, tak se scény přestanou opakovat.

Je jasné, že když nejsou herci, tak není ani divadlo. To je nepopiratelné a nevyvratitelné.

Takto se osvobodíme od Zákonů návratu a opakování. Toto je klíč ke skutečné svobodě.

Je zřejmé, že každý herec (to či ono „já“), kterého si nosíme uvnitř, hraje v každé naší existenci tu samou roli. Pokud to či ono „já“ odstraníme, pokud herec zemře, tak roli nebude mít kdo hrát a scény s tím hercem zmizí.

Díky sebezpozorování můžeme objevit skryté příčiny opakování těch samých situací v každém návratu.

Pokud jsme měli v minulé existenci milostný román ve věku 25 let, tak je nepochybné, že v této existenci bude jedno z našich „já“, které za to bylo zodpovědné, hledat dívku svých snů, a to jakmile dosáhneme věku 25 let.

Pokud bylo té dívce v minulé existenci 15 let, tak v této existenci bude znovu hledat svého milovaného přesně v tom samém věku.

Potom můžeme snadno pochopit, že obě „já“ (jeho a její), se navzájem telepaticky hledají, aby znovu mohla opakovat svůj milostný román.

Dva nepřátelé, kteří se v minulém životě bili na smrt, se budou v dalším životě navzájem hledat, aby mohli znovu opakovat tu samou tragédii v tom samém věku.

Jestliže dvě osoby měly v minulé existenci spor o majetek ve věku 40 let, tak se budou v nové existenci telepaticky hledat, aby znovu celou záležitost ve stejném věku opakovaly.

Uvnitř nás žije mnoho lidí s mnoha závazky. To je zcela nepochybné.

Zloděj v sobě bude mít „doupě“ zlodějů a každý z nich bude mít svůj vlastní kriminální závazek. Vrah v sobě bude mít „bandu“ vrahounů a prostitutka bude mít ve své psychice „nevěstinec“.

Nejhorší na tom ovšem je, že intelekt ignoruje existenci těchto „já“, těchto lidí a jejich závazků, které se potom nevyhnutelně naplňují.

Veškeré závazky všech těch „já“, které jsou v nás, se naplňují bez ohledu na naše uvažování.

Jde o jednání, které si neuvědomujeme. Jedná se o věci, které se nám dějí, o události, které jsou zpracovávány v podvědomí a nevědomí.

Zcela správně nám bylo řečeno, že věci můžeme ovládat asi tak stejně jako déšť nebo hřmění.

Žijeme v iluzi, že máme všechno pod kontrolou a přitom nekontrolujeme vůbec nic. Věci se nám prostě dějí, nevyhnutelně, mechanicky...

Naše osobnost je pouhým nástrojem různých lidí, různých „já“. Každá z těchto osob plní své závazky skrze naši osobnost.

Mnoho věcí se děje pod prahem našeho vnímání a bohužel náš nebohý rozum to zcela ignoruje.

Myslíme si o sobě, že jsme moudří a přitom ani nevíme, že nevíme. Jsme jen ubohé kusy dřeva, se kterými si pohazují rozbouřené vlny oceánu života.

Jediný způsob, jak se vymanit z tohoto neštěstí, z této nevědomosti, z tohoto bídného stavu, ve kterém se nacházíme, je skrze psychologickou smrt...

Jak bychom mohli probudit naše vědomí, aniž bychom nejprve zemřeli? Pouze se smrtí může přijít něco nového! Pokud semínko nezemře, tak rostlinka nevyklíčí...

Ten, kdo probudí své vědomí, tak bude vnímat všechny jevy zcela objektivně, dosáhne skutečného osvícení, štěstí...

SEBE-UVĚDOMĚNÍ NOVOROZENĚTE

Bylo nám řečeno se vši moudrostí, že lidé mají devadesát sedm procent podvědomí a tři procenta vědomí.

Řečeno zcela na rovinu – devadesát sedm procent naší esence je uvězněno, uzavřeno, polapeno ve všech našich „já“, které dohromady tvoří naše ego.

Je jasné, že esence neboli vědomí, které je uvězněno v každém „já“, se projevuje v závislosti na svém naprogramování.

Když odstraníme jakékoli naše „já“, tak určité procento vědomí je osvobozeno. Tudíž osvobození esence neboli vědomí je nemožné, aniž bychom odstranili každé naše „já“.

Čím více různých „já“ odstraníme, tím větší bude naše sebe-uvědomění. Čím méně různých „já“ odstraníme, tím nižší budeme mít procento probuzeného vědomí.

Proto je možné probudit naše vědomí pouze odstraněním různých „já“, psychologickým „umíráním“ v každém okamžiku.

Dokud je esence neboli vědomí uvězněno v každém z našich „já“, které si nosíme uvnitř, tak spí, lapeno v podvědomí.

Je nezbytné přeměnit podvědomí na vědomí. To je možné pouze skrze odstranění různých „já“, pouze psychologickým umíráním.

Je nemožné dosáhnout probuzení, aniž by nejprve zemřela naše „já“. Ti, kdo se snaží nejprve probudit a pak teprve odstranit ego, s tím nemají praktické zkušenosti, neví, o čem mluví a jdou po nesprávné cestě.

Novorozenata jsou vskutku úžasná. Jsou ve stavu úplného sebe-uvědomění. Jsou plně probuzená.

Esence se znovu vtělí do těla narozeného dítěte. Esence je to, co činí děti překrásné.

To ovšem neznamená, že do těla novorozeněte vstoupí celých sto procent esence neboli vědomí. Vtělí se pouze ty tři procenta vědomí, které jsou volné, které nejsou uvězněny v různých „já“.

Nicméně tyto tři procenta volného vědomí dají novorozeněti plné vědomí sebe samého, jasné vidění, atd.

Dospělí se na dítě dívají soucitně, myslí si, že nebohé stvoření je nevědomé, nicméně se velmi pletou.

Novorozeně vidí dospělého přesně takového jaký je – nevědomý, krutý, zvrácený, atd.

Různá ega našeho novorozence přicházejí a odcházejí, krouží okolo kolébky a chtějí vstoupit do lidského těla. Nicméně veškeré pokusy různých „já“ jsou marné, neboť novorozeně si ještě nevytvořilo svou osobnost.

Někdy jsou děti vystrašeny, když vidí tyto fantomy, ega, jak se blíží k jejich kolébce, a proto křičí, brečí... Nicméně dospělí toto nechápu a myslí si, že je dítě nemocné, hladové nebo žíznivé. Taková je nevědomost dospělých...

Jakmile je nová osobnost vytvořena, tak „já“ z předchozích existencí postupně pronikají do těla.

Když všechna „já“ vstoupí do nového těla, tak žijeme v tomto světě s tou vnitřní ošklivostí, která je nám všem vlastní. Chodíme jako náměsíčníci, vždycky nevědomí, vždycky zvrácení...

Když zemřeme, tak do hrobu jdou tři věci:

1. Fyzické tělo
2. Organické vitální tělo
3. Osobnost

Organické vitální tělo je jako přízrak u hrobu a postupně se rozkládá spolu s fyzickým tělem.

Osobnost je podvědomá či nevědomá, odchází a vrací se do hrobu podle svého přání, má radost, když pozůstalí přinesou květiny, miluje své příbuzné a velmi pomalu se rozpouští na vesmírný prach...

To, co nezaniká, je ego, soubor mnoha různých „já“, horda ďáblů, ve kterých je uvězněna esence, vědomí. Ta se vrací, když nastane její čas.

Je smutné, že „já“ se také vrací, znovu se vtělují do dítěte, jakmile je nová osobnost vytvořena.

FARIZEUS A VÝBĚRČÍ DANÍ

Když takhle přemítáme o životě, tak stojí za to si uvědomit, na jakých základech vlastně stojíme, na čem lpíme.

Jeden lpí na svém postavení, druhý na svém majetku, třetí na své reputaci, čtvrtý na své minulosti, pátý na svém akademickém titulu, atd.

Nejpozoruhodnější na tom ovšem je, že všichni, ať už jsme chudí nebo bohatí, potřebujeme jeden druhého, dokonce i když jsme plni pýchy a ješitnosti.

Pojďme se chvíli zamyslet nad tím, o co všechno můžeme přijít. Jaký by byl náš osud, kdyby propukla krvavá revoluce? Co by zbylo ze základů, na kterých stojíme?

Běda nám! Myslíme si, že jsme velmi silní a přitom jsme strašlivě slabí!

To „já“, které se cítí být základnou, na které stojíme, musí být rozpuštěno, pokud si skutečně přejeme dosáhnout vnitřního míru.

„Já“ podceňuje ostatní lidi, myslí si, že je mistrem světa, nejdokonalejší ze všech, nejbohatší, nejchytřejší, nejzkušenější, atd.

Je vhodné si připomenout Ježíšovo podobenství o dvou mužích, kteří šli do chrámu na modlitbu. Toto podobenství vyprávěl pro ty, kteří si byli sebejistí svou dokonalostí a pohrdali ostatními.

Ježíš Kristus řekl:

„Dva lidé se šli do chrámu modlit; jeden byl farizeus a druhý výběrčí daní. Farizeus se postavil a takto se sám pro sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vydřiduchové, nespravedliví, cizoložníci, třeba jako tenhle výběrčí daní. Postím se dvakrát do týdne, desátky dávám ze všech svých příjmů...‘ Výběrčí daní zůstal úplně vzadu. Neodvažoval se ani vzhlednout k nebi, ale bil se do prsou: ‚Bože, smiluj se nad hříšníkem, jako jsem já!‘ Říkám vám, že tento muž, nikoli tamten, odešel domů ospravedlněn. Každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (Lukáš 18:10-14)

Je nemožné si uvědomit vlastní nicotu a nebohost, ve které se nacházíme, pokud si myslíme, že jsme něco „více“ než ostatní. Například: Jsem spravedlivější než tenhle, moudřejší než tamten, ctnostnější než onen, bohatší, zkušenější, cudnější, zodpovědnější, apod.

Neprojdeme uchem jehly, pokud jsme „bohatí“, pokud v nás existuje to, co si myslí, že je něco více.

Je snazší pro velblouda projít uchem jehly než pro bohatého vstoupit do Božího království. - Matouš 19: 24

To, co z nás dělá „boháče“, je ten pocit, že „moje škola je nejlepší a ty ostatní jsou k ničemu“, „moje náboženství je to jediné skutečné a ty ostatní jsou falešné a zvrácené“, „manželka mého kamaráda je příšerná, zato ta moje je svěťice“, „můj přítel Robert je opilec, kdežto já jsem moudrý a nepijí“, atd. Co se týká esoterické práce, tak jsme všichni bibličtí „velbloudi“.

Je nezbytné se pozorovat v každém okamžiku, abychom jasně objevili základy, na kterých stojíme.

Když objevíme, co nás nejvíce uráží, co nás nejvíce otravuje, tak zjistíme základy, na kterých psychologicky stojíme.

Tyto základy jsou to, co Evangelium nazývá „pískem, na kterém je postaven náš dům“.

Povšimněme si okamžiků, když pohrdáme ostatními – např. se cítíme lepší kvůli svému titulu, společenskému postavení, větším zkušenostem, množství peněz...

Je vážné, pokud se cítíme „bohatí“, lepší než ten či onen - ať už z jakéhokoli důvodu. Takoví lidé nevstoupí do Božího království.

Je dobré objevit, co nám lichotí, co uspokojuje naši marnivost. Tak objevíme základy, na kterých stojíme.

Toto sebezpozorování by ovšem nemělo zůstat pouhou teorií. Měli bychom být praktičtí a bezprostředně pozorovat sami sebe v každém okamžiku.

Jakmile někdo začne chápat svou vlastní bídu a nicotu, jakmile opustí představy o vlastní velikosti, jakmile objeví prázdnotu všech akademických titulů, vyznamenání a jiných malicherností, které nás „nadřazují“ nad ostatní, tak je to nepochybné znamení, že dochází ke změně.

Nicméně změna je nemožná, pokud se někdo ztotožňuje s „já“, které říká: „můj dům“, „moje peníze“, „můj majetek“, „moje práce“, „moje ctnosti“, „můj intelekt“, „mé umělecké nadání“, „moje znalosti“, „má reputace“, atd.

Toto lpění na tom, co je „moje“, nám brání vidět naši vlastní nicotu a vnitřní chudobu.

Jeden se nestačí divit nad divadlem, které se odehrává, když v nějakém domě propukne požár nebo když se potápí loď. V takovýchto chvílích zoufalí lidé zachraňují legrační věci. Věci, které nemají žádnou hodnotu.

Neboží lidé! Jsou ztotožnění s těmi věcmi, lpí na hloupostech, na předmětech, které jsou naprosto bezvýznamné.

Myslet si, že náš život závisí na vnějších věcech, lpět na nich, znamená žít ve stavu absolutní nevědomosti.

Cítit v sobě skutečné Bytí je možné pouze pokud zmizí všechna ta „já“, která si nosíme uvnitř. Dokud „já“ nezmizí, tak tento pocit mít nebudeme.

Bohužel uctívači ega toto odmítají. Považují se za Bohy. Myslí si, že už mají „nebeská těla“, o kterých hovoří Pavel z Tarsu. Myslí si, že „já“ je něco božského. A nikdo jim nedokáže tyto nesmysly vyhnat z hlavy.

Člověk neví, co si s takovými lidmi počít. Nauka je jim vysvětlena, ale oni ji nepochopí. Vždycky lpí na pískách, na kterých je postaven jejich dům. Vždy jsou plni dogmat, různých malicherností a hloupostí.

Kdyby se tito lidé naučili pozorovat sami sebe, tak by se přesvědčili o pravdivosti Nauky o mnoha „já“. Objeví by v sobě mnoho různých osob, mnoho různých „já“.

Jak můžeme vnímat naše skutečné Bytí, když všechna ta „já“ za nás myslí i cítí?

Nejsmutnější ovšem je naše přesvědčení, že to jsme my, kdo přemýšlí, kdo cítí. Ve skutečnosti je to ale někdo jiný, kdo v danou chvíli využívá naši zmučenou mysl a naše soužené srdce.

Ach, jak je to nešťastné! Tolikrát si myslíme, že někoho milujeme, a přitom pouze někdo v nás plný chůtí využívá naše srdce.

Jsme nešťastníci, co si pletou zvířecí touhu s láskou. Vlastně je to někdo jiný, někdo v nás, v naší osobnosti, kdo je takto zmaten.

Všichni si myslíme, že nikdy nemluvíme jako ten Farizej v biblickém příběhu: „Děkuji ti Bože za to, že nejsem jako ti ostatní...“

Nicméně ač se to může zdát neuvěřitelné, tak se přesně takto dennodenně chováme. Řezník na trhu říká: „Nejsem jako ti ostatní, co prodávají zkažené maso a zneužívají důvěřivosti lidí“.

Prodavač v obchodě s oblečením se dušuje: „Nejsem jako ostatní obchodníci, kteří zákaznky okrádají a díky tomu bohatnou“.

Prodavač mléka tvrdí: „Nejsem jako ostatní prodavači, kteří ředí mléko vodou. Já jsem čestný.“

Žena v domácnosti povídá svému hostovi: „Nejsem jako ostatní ženy, které flirtují s muži. Díky Bohu za to, že jsem slušná žena, věrná svému manželovi“.

Závěr: Všichni ostatní jsou ničemové, nespravedliví, cizoložníci, zloději a vůbec zvrácené existence. Zato my jsme hodné ovečky, světci se svatozáří, kteří by měli být vystaveni na odív v každém kostele.

Jací jsme to ale blázni! Často si myslíme, že nikdy neděláme všechny ty hlouposti a nemravnosti, které vidíme u druhých. Proto dojdeme k závěru, že jsme úžasné osoby.

Bohužel ale nejsme schopni odhalit naše vlastní hlouposti, naše vlastní chyby.

V životě existují zvláštní chvíle, kdy najednou nemáme žádné starosti.

Když je mysl klidná, když je mysl tichá, tak potom přijde to nové.

V takovýchto chvílích můžeme spatřit základy, na kterých stojíme.

Když je mysl ponořená do hlubokého ticha, tak si můžeme sami ověřit tvrdou realitu - náš dům je postaven na písku. (Matouš 7:24-29)

SÍLA VŮLE

„Velké dílo“ znamená vytvoření skutečné lidské bytosti prostřednictvím síly vůle. Lidská bytost se zrodí z vědomé práce a dobrovolného utrpení.

„Velké dílo“ znamená dobýt sebe samého. Znamená to dosáhnout skutečné svobody v Bohu.

Pokud chceme, aby naše vůle byla zcela svobodná, tak je nezbytné odstranit všechna ta „já“, která žijí uvnitř nás.

Nicholas Flamel a Raymond Lully byli oba prostého původu, a přesto osvobodili svou vůli a dosáhli mnoha ohromujících psychických zázraků.

Agripa nedokončil ani první část „velkého díla“. Chtěl odstranit svá „já“, dobýt sám sebe a tím získat svobodu, ale v tomto boji žalostně zemřel.

Úplné osvobození síly vůle umožní mudrci plnou kontrolu nad ohněm, vzduchem, vodou a zemí.

Tato tvrzení o mocné síle svobodné vůle se mohou zdát mnohým studentům současné psychologie jako přehánění. A přesto bible hovoří o zázracích, které učinil Mojžíš.

Podle vyprávění Filóna byl Mojžíš zasvěcencem v zemi faraónů na březích řeky Nil. Byl to kněz boha Usira (Osiris) a také faraónův bratranec. Byl vyškolen mezi sloupy bohyně Eset (Isis) a boha Usira (Osiris), našeho Otce, který je v utajení.

Mojžíš byl potomkem uctívaného Izáka a také patriarchy Abraháma, velkého chaldejského mága.

Mojžíš byl mužem, který osvobodil elektrickou sílu vůle. Byl to muž, který konal zázraky. To vědí jak Boží, tak lidé. Tak je to psáno.

Vše, co je ve svatých textech psáno o židovském vůdci, je vskutku úžasné a obdivuhodné.

Mojžíš přeměnil svou hůl na hada. Také svou ruku proměnil na ruku malomocného a potom ji znovu uzdravil.

Svou moc předvedl v „hořícím keři“ – lidé pochopili a poklekli.

Mojžíš ovládal kouzelnou hůl, znak královské moci a znak moci kněze, který je zasvěcen ve velkých mystériích života a smrti.

Před faraónem změnil Mojžíš vodu v Nilu na krev. Ryby uhynuly, svatá řeka byla znečištěna, Egypťané z ní nemohli pít a prostřednictvím zavodňovacích kanálů se krev dostala do polí.

Ale Mojžíš toho učinil mnohem více. Přivolal miliony obřích a obludných žab, které vylezly z řeky a vlezly do domů. Na jeho znamení (symbol svobodné a svrchované vůle) potom hrozné žáby zmizely.

Faraon ovšem Israelity nepustil ze zajetí, a proto Mojžíš učinil další zázraky. Pokryl zemi bahnem, vyvolal mračna odporných much, které potom později rozehnal.

Seslal na dobytek mor a všechna stáda, mimo těch izraelských, pomřela.

Svaté texty dále praví, že sebral saze z kamen a vyhodil je do vzduchu. Jak dopadly na Egyptřany, tak jim způsobili pupínky a vředy.

Mojžíš díky své holi přivolal nebeské krupobití, které nemilosrdně ničilo a zabíjelo. Potom následovali ohnivé blesky, strašidelné hromobití a mohutný déšť. Na jeho znamení potom vše utichlo.

Nicméně faraón se nepodvolil. Mojžíš proto mocně udeřil svou kouzelnou holí a jako zázrakem se objevila mračna kobylek. Potom přišla tma. S dalším úderem hole se potom vše vrátilo do původního stavu.

Konec biblického dramatu je všem dobře znám. Jehova zasáhl a prvorozené děti Egyptřanů zemřeli. Faraón potom již neměl na výběr a musel nechat Židy odejít.

Potom Mojžíš použil svou kouzelnou hůl, aby od sebe oddělil vody Rudého moře a přešel suchou nohou na druhou stranu.

Egyptští vojáci, kteří Izraelity pronásledovali, potom byli vodami pohlčeni.

Je jasné, že po přečtení těchto řádků by si mnoho pseudo-okultistů přálo, aby uměli to samé, aby měli moc jako Mojžíš. Ovšem dokud bude vůle uvězněna v mnoha různých „já“, která jsou v různých patrech naší duše, tak jsou takovéto zázraky nemožné.

Esence, polapená v tom, co si říká „já“, je džin v Aladinově lampě, který touží po svobodě... Jakmile je džin vypuštěn, tak dokáže dělat zázraky.

Esence je „vědomí-síla vůle“. Naneštěstí jedná podle toho, jak jsme naprogramováni.

Když osvobodíme svoji vůli, tak splyne s vůlí univerza a stane se tak zcela suverénní.

Vůle jednotlivce napojená na vůli univerza dokáže činit takové zázraky, jaké činil Mojžíš.

Existují tři druhy jednání:

1. To, které odpovídá Zákonu náhody.
2. To, které je důsledkem Zákona návratu – tj. opakuje se v každé existenci.
3. To, které je vědomě činěno svobodnou vůlí.

Je zřejmé, že pouze ty osoby, které odstranili „já“ a osvobodily tak svou vůli, jsou schopné jednat novým způsobem.

Běžné chování a jednání současného lidstva je výsledkem buď Zákona návratu anebo mechanické náhody.

Ten, kdo má svobodnou vůli, může vytvářet nové okolnosti.

Ten, kdo má vůli uvězněnou v mnohačetném „já“, je obětí různých okolností.

Na stránkách Bible se píše o úžasných kouzlech, jasnovideckých činech, proroctvích, zázracích, proměnách, ožívování mrtvých dechem života, dotykem, pohledem na kořen nosu atd.

Bible je plná masáží, svatého oleje, magnetických přenosů, potírání nemocných částí těla slinou, čtení myšlenek, teleportace, zjevení, slov přicházejících z nebes, atd. Všechno to jsou divy, kterých je schopná svobodná, nezávislá a svrchovaná vědomá vůle.

Čarodějnice? Kouzelníci? Černokněžníci? Těch je všude plno jako plevel. Nejsou to ani světci, ani proroci, ani členové Bílého bratrstva.

Nikdo nemůže dosáhnout „skutečného osvícení“ ani absolutní kontroly nad svou vůlí, pokud nejprve psychologicky nezemře, teď a tady.

Píše nám hodně lidí a stěžují si, že nedosáhli osvícení, že nemají nadpřirozené schopnosti a chtějí po nás, abychom jim dali „návody“, jak se stát mágy, atd. Ale už je nezajímá, jak pozorovat sám sebe, jak poznat sám sebe, jak odstranit psychické bloky, všechny ty „já“, které pohltili naši esenci, sílu naší vůle.

Tito lidé samozřejmě nemohou uspět. Chtějí mít nadpřirozené schopnosti jako svatí muži, ale přitom v žádném případě nechtějí psychologicky zemřít.

Odstranění našich chyb je něco kouzelného, úžasného samo o sobě. Předpokladem je ovšem důkladné sebezpozorování, pozorování vlastní psychiky.

Nadpřirozené schopnosti přijdou, když je úžasná síla vůle radikálně osvobozena.

Bohužel je lidská vůle polapená v každém „já“. Tudíž je rozštěpena na mnoho různých vůlí, které jednájí v závislosti na svém naprogramování.

Je zřejmé, že každé „já“ má svou vlastní vůli.

Tyto vůle, které mají různá „já“ potom spolu bojují, perou se o nadvládu. To z nás dělá osoby neschopné akce, slabochy, ubožáky, oběti různých okolností...

POPRAVA

Pokud na sobě člověk pracuje, tak postupem času stále více chápe, proč je tak potřebné odstranit z našeho nitra to, co z nás dělá obludy.

Ty nejhorší životní situace, ty nejkritičtější momenty, ta nejtěžší rozhodnutí jsou skutečným zlatým dolem pro sebe-objevování.

Nejtajnější „já“ vždy vylezou na povrch v těchto kritických okamžicích, ve chvílích, kdy je nejméně očekáváme. Je zřejmé, že pokud jsme pozorní, tak je v sobě objevíme.

Klidné fáze života jsou naopak nejméně užitečné pro práci na sobě samém.

V životě existují velmi složité situace, se kterými se člověk snadno ztotožní a úplně ztratí sebeovládání. Právě v těchto chvílích se chováme zcela hloupě, děláme věci, které nikam nevedou. Pokud jsme ovšem v těchto okamžicích pozorní, pokud „neztratíme hlavu“ a udržíme sebekontrolu, tak k vlastnímu úžasu objevíme „já“, o jejichž existenci jsme neměli ani tušení.

Schopnost pozorovat sám sebe je v lidské bytosti velmi zakrnělá. Nicméně tato schopnost se dá postupně vytrénovat, pokud o to skutečně usilujeme, pokud se pozorujeme v každém okamžiku.

Tak jak se bude postupně rozvíjet schopnost pozorovat sám sebe, tak budeme schopni vnímat i ta „já“, o kterých jsme před tím neměli ani trochu tušení.

Jakmile se díky trvalému tréninku zlepšíme v sebezpozorování, tak budeme schopni odhalit více a více různých „já“, o jejichž existenci jsme doposud neměli ani tušení.

Když pozorujeme různá naše „já“, tak každé z nich na sebe bere určitou podobu, která je spojená s tou psychickou vadou, kterou zosobňuje. Není pochyb o tom, že každé „já“ má svou vlastní psychickou „příchuť“ díky které jsme schopni intuitivně pochopit, zachytit, zjistit jeho podstatu a také psychickou vadu, se kterou souvisí.

Na začátku student esoteriky neví, kde začít. Ví, že je nutné na sobě pracovat, ale zcela zmaten a dezorientován.

Právě ty nejkritičtější okamžiky, ty nejnepříjemnější situace, ty nejhorší chvíle jsou skvělé pro objevení našich největších defektů, těch „já“, které je potřeba naléhavě odstranit.

Někdy můžeme začít s hněvem, pýchou, chtíčem, atd.

Nicméně pokud chceme dosáhnout skutečné proměny, tak je třeba si všímat svých psychických stavů každý den.

Třeba před usnutím je vhodné projít si události, které se nám ten den staly, trapné situace, hromový smích Aristofana, jemný úsměv Sokrata...

Je možné, že jsme někoho urazili posměškem nebo že jsme se někoho dotkli smíchem či nemístným pohledem.

Nezapomeňme, že v čisté esoterice je dobré to, co je na svém místě a špatné to, co není na svém místě.

Například voda - pokud je na svém místě, tak je dobrá. Nicméně pokud je mimo své místo, tak vznikají povodně a lidé přicházejí o střechu nad hlavou, vznikají škody. Potom je voda špatná, škodlivá.

Nebo oheň – pokud nám slouží v kuchyni k vaření, tak je dobrý a užitečný. Nicméně oheň, který by pohltil náš dům je mimo své místo, a tudíž je škodlivý.

Stejně tak jakákoli ctnost, ať už sebevíc svatá, je dobrá, pokud je projevna ve správné chvíli. V nesprávné chvíli je naopak škodlivá. Svými ctnostmi můžeme ostatní zranit. Proto je nezbytné dát každou ctnost tam, kam patří.

Co byste asi řekli knězi, který káže Slovo boží v bordelu? Co byste si pomysleli o muži, který je milý a tolerantní a žehná gangu násilníků, kteří chtějí znásilnit jeho ženu a děti? Co byste řekli na takovouto extrémní toleranci? Co byste řekli muži, který rozdává jídlo opilým žebrákům, zatímco jeho děti doma hladoví? Co byste si mysleli o ochotném muži, který zapůjčí svou dýku vrahovi?

Milí čtenáři, nezapomeňte, že zločin je skryt i ve verších.

Je mnoho dobra v darebácích a mnoho zla ve světcích.

Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, tak zločin se ukrývá i ve vůni modlitby.

Zločin je ukryt pod maskou svatosti. Ukrývá se za ctnostmi, dělá ze sebe mučedníka a dokonce káže v posvátných chrámech.

Jakmile se díky trvalému tréninku zlepšíme v sebepozorování, tak budeme schopni vidět všechna ta „já“, která jsou základem našeho vlastního temperamentu, ať už jsme sangvinici, melancholici, flegmatici či cholericí.

Milí čtenáři, ačkoli se Vám to může zdát neuvěřitelné, tak je pravdou, že za naším temperamentem se hluboko v naší psychice ukrývají ta nejzvrženější pekelná stvoření.

Je třeba se neustále zlepšovat v sebepozorování, protože pouze tak budeme schopni odhalovat víc a víc o těchto stvořeních, těchto monstrech, která uvěznila naše vědomí.

Dokud člověk neodstraní tato pekelná stvoření, tyto vady charakteru, tak hluboko uvnitř, ve své nejnítější části, zůstane pořád jenom to, co by nemělo existovat – zvrácenost, monstrum.

Nejhorší na tom ovšem je, že takto zvrácená osoba si není vědoma své zvrácenosti. Myslí si, že je krásná, spravedlivá, hodná a dokonce si stěžuje, že ji ostatní nerozumí, že ji neocení, že ji něco dluží, že ji nedali, co požadovala, atd.

Sebepozorování našeho vnitřního světa nám umožňuje pracovat na sobě samém, tj. tajně rozpustit to či ono „já“ neboli psychickou vadu, kterou jsme objevili v nějaké nepříjemné situaci nebo když jsme to nejméně čekali.

Už jste někdy v životě přemýšleli nad tím, co se Vám nejvíce líbí? A co nejméně? Přemítali jste, jaké jsou toho příčiny? Proč chcete mít nádherný dům? Proč chcete mít nejnovější model auta? Proč vždycky chcete nosit jen to, co je zrovna v módě? Proč toužíte nemít žádné touhy? Co se Vás nejvíce dotýká? Co Vám včera nejvíce zalichotilo? Proč se cítíte být nadřazení té či oné osobě? V jaké situaci se tak stalo? Proč jste namyšlení, když vyjmenováváte své úspěchy? Proč nemlčíte, když ostatní pomlouvají někoho, koho znáte? Napili jste se alkoholu, abyste neurazili? Ačkoli nekuřáci, vzali jste si cigaretu, protože jste chtěli vypadat jako velcí kluci? Jste si jistí, že pořád mluvíte pravdu? Je Vám jasné, že když se obhajujete, chválíte nebo chlubíte úspěchy, tak jste ješitní?

Sebepozorování je dobré nejen proto, že Vám umožní najít různá „já“, ale rovněž Vám umožní vidět výsledky Vaší vnitřní práce.

Ze začátku jsou tato pekelná stvoření, tyto psychické vady, které nás naneštěstí charakterizují, ošklivější a zrůdnější než ty nejstrašlivější potvory, které žijí na dnech oceánů a v nejhlubších džunglích naší planety. Jakmile ovšem pokročíte ve vnitřní práci, tak si budete moci díky sebepozorování ověřit zajímavou věc – tyto zvrácenosti budou slábnout, zmenšovat se...

Je vskutku zajímavé, že tato stvoření, tak jak se postupně zmenší a zeslábnou, tak získají na kráse... Pomalu na sebe vezmou dětskou podobu a nakonec se rozpadnou na vesmírný prach. Potom bude esence volná, svobodná, probuzená...

Mysl sama nemůže zásadně změnit jakýkoli psychický defekt. O tom není pochyb. Rozum bude defektům dávat jména, obhajovat je, přesouvat je z jednoho patra do jiného, atd., ale sám o sobě je nemůže odstranit.

Potřebujeme ohnivou sílu, která převyšuje mysl – sílu, která je schopná jakýkoli defekt spálit na hromádku vesmírného prachu.

Naštěstí uvnitř nás existuje taková síla – úžasný oheň, který středověcí alchymisté pokřtili jménem Stella Maris, mořská panna, Hermův Azoth, Aztécká Tonantzin, odvozenina našeho Bytí, Bůh-Matka uvnitř nás, která je vždy vyobrazena jako posvátný had velkých mystérií.

Pokud nejprve objevíme nějaký psychický defekt (to či ono „já“), následně ho pochopíme a potom poprosíme naši vlastní vesmírnou matku (každý člověk má svou vlastní), aby ho spálila na hromádku vesmírného prachu, tak si můžete být jisti, že takový defekt ztratí svoji sílu a pomalu bude odstraněn.

Nicméně toto si vyžaduje důkladnou a trvalou vnitřní práci, protože žádné „já“ není možné odstranit okamžitě. Díky sebepozorování ale uvidíme, jak pokračuje zmenšování toho defektu, na který jsme se zaměřili.

Ačkoli se to může zdát neuvěřitelné, tak Stella Maris je astrální podpis sexuální síly člověka.

Je zřejmé, že Stella Maris má moc účinně odstranit zvrácenosti, které si nosíme ve své psychice.

Poprava Jana Křtitele je něco, nad čím stojí za to se zamyslet.

Není možné radikálně změnit svou psychiku, pokud nejprve nepodstoupíme popravu.

Odvozenina našeho Bytí, Tonantzin, Stella Maris, je jako elektrická síla pro lidstvo neznámá. Nachází se ukrytá v hloubi naší psychiky a má moc, která ji umožňuje popravít jakékoli „já“ před tím, než dojde k jeho úplnému rozpadu.

Stella Maris je oheň filozofů a nachází se ukrytá ve veškeré organické a anorganické hmotě.

Psychické impulzy mohou podnítit tento oheň k intenzivní činnosti a poprava je tak možná.

Některá „já“ jsou popravena na počátku psychické práce, jiná v průběhu a ty zbývající potom na konci. Stella Maris, jako sexuální ohnivá síla, si plně uvědomuje práci, kterou je třeba vykonat. Poprava se uskuteční ve správném okamžiku, v tu pravou chvíli.

Ačkoli si o sobě můžeme myslet, že jsme čestní, spolehliví, upřímní, zdvořilí, štedří, vnitřně krásní, atd., tak dokud nepopravíme všechny ty vnitřní psychické vady, všechnu tu chlípnost, okrádání, závist, otevřené nebo utajené cizoložství, touhu po penězích nebo nadpřirozených schopnostech, tak se nic nezmění. Budeme jako vyčištěný náhrobek – krásný navenek, ale uvnitř plný odporné špíny.

Čtení milionů knih, rádoby moudrost, dokonalá znalost posvátných textů, ať už z východu, západu, severu nebo jihu, pseudo-okultismus, pseudo-esoterika, absolutní jistota, že všechno víme, sektářství spojené s fanatickou vírou, atd. – to vše je úplně k ničemu, protože hluboko uvnitř nás pouze existuje to, co ignorujeme, to, co nechceme vidět – pekelná stvoření, prokletí, stvůry, které se schovávají za hezkou tvář, za vznešená gesta, za nejsvětější roucho duchovního vůdce...

Je třeba si nalít čistého vína a zeptat se sami sebe, co nás přitahuje na gnostickém učení. Je to pouhá zvědavost? Pokud si totiž ve skutečnosti nepřijmeme podstoupit popravu, tak jenom šálíme sami sebe, obhajujeme vlastní špínu a jednáme pokrytecky.

V různých školách esoteriky a okultismu existuje mnoho pomýlených lidí s dobrými úmysly, kteří chtějí dosáhnout osvícení, ale přitom se nestarají o odstranění svých vnitřních defektů.

Mnoho je lidí, kteří si myslí, že skrze dobré úmysly dosáhnou svatosti. Nicméně je zřejmé, že pokud intenzivně nepracují na svých „já“, tak tato stvoření přežívají v hloubi jejich psychiky, i když se schovávají za zbožným pohledem a vzorným chováním.

Nastal čas si uvědomit, že naše vnitřní zkaženost je ukrytá pod hábitem svatosti. Jsme vlci převlečené za ovečky, kanibalové v obleku, popravčí schovaní za svatým křížem...

Můžeme vypadat majestátně při shromážděních v chrámech, při našich setkáních v halách světla a harmonie, můžeme se chovat mírně a mile vůči ostatním, být uctívá a pokorní, a přesto hluboko uvnitř nás bude doupě démonů a válečných zrůdností.

Revoluční psychologie odhaluje, proč je nezbytná radikální proměna. A té je možné dosáhnout, pouze pokud sami sobě vyhlásíme válku na život a na smrt, nemilosrdnou a krutou.

Popravdě řečeno jsme zcela bezcenní, každý z nás je ostudou naší planety.

Naštěstí nám Jan Křtitel ukázal tajnou cestu – uskutečnit v sobě psychologickou popravu.

TRVALÉ CENTRUM PŘITAŽLIVOSTI

Jestliže nejsme vnitřně jednotní, tak není možné, abychom měli stabilní a trvalé záměry.

Pokud psychická jednota neexistuje, pokud v nás žije mnoho různých osob, tak je absurdní po člověku vyžadovat, aby jeho úmysly byly stabilní a trvalé.

Víme moc dobře, že v každém člověku žije mnoho různých osob, a proto nikdo nemůže mít skutečný smysl pro zodpovědnost.

Nemůžeme brát vážně to, co tvrdí v jednu chvíli nějaké „já“, protože jiné „já“ ho za chvíli nahradí a bude tvrdit pravý opak.

Nejhorší na to ovšem je, že mnoho lidí si myslí, že mají smysl pro morální zodpovědnost a žijí v omylu, že jsou pořád jedna a táž osoba.

Jsou lidé, kteří v určité fázi svého života začnou studovat gnózi – září nadšením, oddají se esoterické práci a dokonce přísahají, že tomu zasvětit celý svůj život.

Není pochyb o tom, že ostatní bratři a sestry z gnostického hnutí obdivují takové nadšení.

Člověk cítí velkou radost, když poslouchá tyto lidi – tak oddané a upřímné.

Nicméně idylka obvykle netrvá příliš dlouho. Jednoho dne, ať už z toho či onoho důvodu, legitimního či nelegitimního, prostého nebo složitého, se tato osoba rozhodne v gnózi nepokračovat a opustí práci na sobě samém. Aby ovšem napravila tuto křivdu či aby se ospravedlnila, tak se přidá k jiné mystické skupině a myslí si, že si tak polepšila.

Tyto příchody a odchody, tato přelétavost mezi různými skupinami, sektami či náboženstvími je způsobena mnoha různými „já“, které spolu navzájem soupeří o nadvládu.

Každé „já“ má své vlastní představy, svou vlastní hlavu a své vlastní nápady, a proto je výsledkem přelétavost mezi různými skupinami, myšlenkami, teoriemi...

Takováto osoba je proto pouhým strojem, který je snadno ovládán tím „já“, které je zrovna u moci.

Existují mystická „já“, která oklamou sami sebe, opustí tu či onu sektu a myslí si, že jsou Bohové. Chvíli září jako hloupoučká světélka a potom nadobro zmizí.

Jsou lidé, kteří se chvíli věnují esoterické práci, ale potom najednou nějaké „já“ zasáhne a oni nadobro opustí tuto nauku a nechají se pohltit životem.

Je zřejmé, že pokud někdo s životem nebojuje, tak ho život pohltí. Je jen velmi málo těch, kteří se nenechají životem pohltit.

Není možné mít uvnitř sebe trvalé centrum přitažlivosti, pokud v sobě máme mnoho různých „já“.

Je běžné, že lidé nedosáhnou uvědomění svého Nejniternějšího Já.

Uvědomění si Nejniternějšího Já totiž vyžaduje obrovskou vytrvalost. Lidem chybí trvalé centrum přitažlivosti, a proto není vůbec divné, že jenom hrstka je schopná dosáhnout hlubokého vnitřního sebe-uvědomění.

V esoterické práci je normální, když se pro ni někdo nadchne a pak ji opustí. Nenormální naopak je, když v ní někdo vytrvá a dosáhne cíle.

Ve jménu pravdu je třeba říci, že Slunce provádí velice složitý a obtížný experiment.

Uvnitř zvířete s intelektem (mylně nazývaného lidskou bytostí) se nacházejí semínka, která nás za příznivých podmínek mohou proměnit ve sluneční bytost.

Nicméně je třeba zdůraznit, že rozvoj těchto semínek není něco automatického. Naopak je zcela běžné, že tato semínka zdegenerují a jsou bohužel ztracena.

Aby mohla semínka, která z nás mohou udělat sluneční bytost, vzklíčit, tak potřebují mít příznivé podmínky. Jak je všeobecně známo – ani semínka rostlin v nepříznivých podmínkách nevzklíčí a jsou ztracena.

Aby mohla semínka, která jsou uložena v našich sexuálních žlázách, vzklíčit, tak je potřeba vytrvalost a normálně fungující fyzické tělo.

Pokud ovšem vědci budou pokračovat v experimentování se žlázami s vnitřní sekrecí, tak potom jakýkoli rozvoj těchto semínek by mohl být nereálný.

Ačkoli se to může zdát neuvěřitelné, tak mravenci naší planety Země už prošli podobným vývojem, a to ve velmi dávných dobách.

Člověk je naplněn úžasem, když pozoruje dokonalost jakéhokoli mraveniště. Není pochyb o tom, že vnitřní řád a organizovanost je dech beroucí.

Zasvěcenci, kteří probudili své vědomí, si mohli na vlastní kůži ověřit, že v dávných dobách, o kterých nemají historici ani tušení, byli mravenci lidskou rasou, která vybudovala mocnou socialistickou civilizaci.

V těch dávných časech diktátoři této rasy zlikvidovali různé náboženské sekty spolu se svobodnou vůlí, protože obojí ohrožovalo jejich moc. Chtěli mít totiž totální kontrolu.

Za těchto podmínek (po likvidaci náboženských práv a svobody jednotlivce) se tato zvířata s intelektem vydala na cestu úpadku a degenerace.

Navíc rovněž experimentovali se žlázami, hormony, transplantovali orgány, apod. Výsledkem těchto pokusů bylo postupné zmenšování, přeměna jejich lidských orgánů až se z nich po mnoha a mnoha letech stali mravenci, jak je známe nyní.

A tak se jejich celá civilizace včetně zavedeného společenského řádu stala zcela mechanickou, vše se dědilo z otce na syna. Současná mraveniště jsou vsutku obdivuhodná, nicméně člověka zamrzí, že postrádají inteligenci.

A proto, pokud na sobě nebudeme pracovat, tak nás čeká úpadek a degenerace.

Je pravdou, že obtížný sluneční experiment, který probíhá v laboratoři přírody, má zatím velmi slabé výsledky.

Stvoření sluneční bytosti je možné, pouze pokud v každém z nás bude existovat skutečná spolupráce.

Není možné stvořit sluneční bytost, pokud v sobě nejprve nezavedeme trvalé centrum přitažlivosti.

Jak můžeme být vytrvalí, když v naší psychice chybí trvalé centrum přitažlivosti?

Jakákoli rasa stvořená Sluncem, nemá jiný cíl než pomáhat svému stvoření a slunečnímu experimentu.

Nicméně pokud se experiment Slunci nedaří, tak potom ztratí o dotyčnou rasu zájem. Taková rasa je potom odsouzena k úpadku a zničení.

Každá ze základních ras, které existovaly na planetě Zemi, sloužila slunečnímu experimentu.

V každé rase Slunce dosáhlo několika úspěchů, tj. sklidilo malé skupinky slunečních lidí.

Jakmile rasa poskytne své plody, tak postupně zanikne anebo je násilně zničena velkými katastrofami.

Stvoření slunečních lidí je možné, pouze pokud člověk bojuje o vymanění se z vlivu měsíčních sil. Není pochyb o tom, že všechna ta „já“, která si nosíme uvnitř naší psychiky, jsou výhradně měsíčního charakteru.

V žádném případě se není možné osvobodit od měsíčních vlivů, pokud v sobě nejprve nezavedeme trvalé centrum přitažlivosti.

Jak máme odstranit všechna ta „já“, když nám chybí nezlomná vytrvalost?

A jak máme mít nezlomnou vytrvalost, když v naší psychice chybí trvalé centrum přitažlivosti?

Tato současná rasa se sama odsoudila k úpadku a degeneraci, protože ztratila zájem o sluneční inteligenci a poddává se měsíčním silám.

Skutečná lidská bytost nevznikne díky mechanickému zákonu evoluce. Víme velmi dobře, že evoluce a její dvojče devoluce jsou pouze dva nerozlučné zákony, které najdeme všude v přírodě. Něco se vyvíjí až do určitého bodu a potom následuje opačný proces. Po každém vzestupu následuje pád a naopak.

Jsme jenom stroje ovládané různými „já“. Sloužíme potřebám přírody. Nejsme vnitřně jednotní, ačkoli si mnoho pseudo-esoteriků a pseudo-okultistů myslí opak.

Je nutné se změnit, aby zárodek lidské bytosti vyrostl a poskytl plody.

Slunečními lidmi se staneme pouze díky vytrvalé práci na sobě samém zkombinované se smyslem pro morální odpovědnost. To znamená zasvětit svůj celý život práci na sobě samém.

Ti, kdo věří, že se lidmi Slunce stanou díky zákonu evoluce, jenom klamou sami sebe a vlastně se tak odsuzují k postupné degeneraci.

V esoterické práci na sobě samém si nemůžeme dovolit nestálost. Ti, kdo mají rychle se měnící názory, ti, kdo na sobě pracují dnes jenom proto, aby je zítra pohltil život, ti, kdo hledají důvody a výmluvy, proč na sobě nepracovat – ti všichni se stanou oběťmi postupné degenerace.

Někteří jenom oddalují tato rozhodnutí, vše nechávají na zítřek, protože dnes musí zlepšit svou finanční situaci. Tito lidé nechtějí pochopit, že sluneční experiment se nepodrobí jejich osobním problémům a různým plánům.

Není jednoduché se stát člověkem Slunce, když si v sobě nosíme Měsíc (ego je měsíční).

Země má dva měsíce. Ten druhý se nazývá Lilith a je o trochu dále než bílý měsíc.

Lilith je malý, a proto jej astronomové často vidí jako zrnko. Je to temný měsíc.

Nejstrašnější síly ega přicházejí na Zem od Lilith a mají strašlivé psychologické dopady.

Zločiny z večerních zpráv, nejodpornější vraždy v dějinách, nejprohnanější trestné činy jsou zapříčiněny vibracemi vysílanými Lilith.

Tento dvojitý měsíční vliv v kombinaci s naším egem z nás dělá skutečnou pohromu.

Pokud nevidíme nutnost věnovat náš celý život práci na sobě samém (abychom se osvobodili od dvojité měsíční síly), tak nás nakonec Měsíc pohltí, postupně zdegenerujeme a ocitneme se v nevědomých a infravědomých stavech.

Nejsmutnější na tom ovšem je, že nejsme vnitřně jednotní. Kdybychom totiž měli trvalé centrum přitažlivosti, tak bychom usilovně pracovali na dosažení Slunečního stavu.

V této oblasti existuje příliš mnoho výmluv, uhýbání a rozptylování – proto je téměř nemožné pochopit naléhavost esoterické práce.

Nicméně to malé množství svobodné vůle, které máme, a gnostická nauka, která je velmi prakticky zaměřena, slouží jako základ pro naše vznešené úmysly – tj. spolupracovat se slunečním experimentem.

To, co je zde psáno, nemůže přelétavá mysl pochopit. Přelétavá mysl si přečte tuto kapitulu a zapomene ji, pak si přečte další knihu, a pak další... Nakonec se naše přelétavá mysl upíše

jakékoli instituci, která ji prodá pas do nebe, která k ní bude mluvit optimisticky, která ji slíbí záhrobní pohodlí...

Takoví jsou lidé, pouhé loutky ovládané neviditelnými nitkami, mechanické panenky s přelétavými myšlenkami. Zkrátka nemají trvalý směr.

GNOSTICKÁ ESOTERICKÁ PRÁCE

Je naléhavé studovat gnózi a prakticky využít myšlenky obsažené v této knížce, které nám pomohou při práci na sobě samém.

Nicméně není možné jen tak odstranit to či ono „já“ – nejprve je třeba jej objevit a pozorovat.

Sebepozorování umožní paprsku světla proniknout do našeho nitra.

Každé „já“ se v nějaké podobě objevuje v naší hlavě, v jiné podobě v našem srdci a v jiné podobě v našem sexuálním centru.

Pozorujme to „já“, které se nám podařilo objevit – pozorujme ho ve všech třech centrech našeho organismu.

Pokud jsme v interakcích s ostatními lidmi pozorní a všímaví, tak jako stráž ve válce, tak objevíme skrytá „já“.

Vzpomenete si, kdy někdo urazil Vaši ješitnost? Vaši pýchu? Co Vás během dne nejvíce rozrušilo? Proč tomu tak bylo? Jaká je toho skrytá příčina? Zjistěte to, pozorujte svou hlavu, své srdce a sexuální centrum...

Každodenní život je úžasná škola. V interakcích s ostatními můžeme objevit všechna ta „já“, která si nosíme uvnitř.

Jakékoli podráždění, jakákoli hádka nás může přivést na stopu toho či onoho „já“, ať už to je sebe-láska, závist, žárlivost, hněv, chamtivost, podezíravost, pomlouvání, chtíč, atd.

Abychom mohli poznat ostatní, tak musíme nejprve poznat sami sebe. Musíme se naučit vžít se do kůže druhého.

Pokud se vžijeme do pozice druhého, tak zjistíme, že ty psychické vady, které vidíme v ostatních, hojně existují uvnitř nás samých.

Je nezbytné milovat bližního svého. Nicméně pokud se nevžijeme do pozice ostatních, tak je nemožné je skutečně milovat.

Jestliže se nevžijeme do kůže druhých, tak krutost bude dál existovat na naší planetě.

Nicméně jak se může někdo vcítit do pozice druhého, když nemá odvahu vidět sám sebe?

Proč bychom na každém měli vidět jenom tu špatnou stránku?

Automatická nevraživost vůči osobě, kterou jsme potkali poprvé v životě, naznačuje, že se neumíme vcítit do pozice druhého. Znamená to, že nemáme ostatní lidi rádi a že je naše vědomí ve stavu hlubokého spánku.

Je nám někdo nesympatický? Proč? Možná protože pije? Pozorujme sami sebe... Jsme si jisti svou ctností? Jsme si jisti, že uvnitř sebe nemáme „já“, které se rádo napije?

Když uvidíme opilce, jak dělá všelijaké hlouposti, tak by bylo nejlepší, kdybychom si řekli: „To jsem já, kdo dělá tyhle hlouposti...“

Jsi počestná a ctnostná žena, a proto se ti nelíbí určitá jiná žena? Je Ti nesympatická? Proč? Jsi si jistá sama sebou? Myslíš si, že v sobě nemáš ani trochu chtíče? Myslíš si, že tato žena, známá svou nestydatostí a tolika skandály, je zavrženíhodná? Jsi si jistá, že ta nestydatost, kterou vidíš v té druhé ženě, není také uvnitř Tebe? Namísto zavrhování by bylo prospěšnější, kdybys pozorovala sama sebe a potom se v hluboké meditaci vcítala do její kůže.

Pokud skutečně toužíme po radikální proměně, tak je nutné porozumět, jakou má gnostická esoterická práce hodnotu. Je nezbytné pochopit, v čem spočívá a proč je tak cenná.

Je nezbytné studovat gnózi a vědět, jak milovat bližního svého. Je nezbytné šířit toto učení mezi ostatní lidi, neboť jinak se z nás stanou sobci.

Pokud se někdo oddá esoterické práci na sobě samém, ale neumožní ostatním lidem, aby se o tomto učení také dozvěděli, tak jeho vnitřní rozvoj bude velmi pomalý, protože mu bude chybět láska pro druhé.

Kdo dává, tomu bude dáno, a čím víc dává, tím více mu bude dáno. Ovšem ten, kdo nedává, tomu bude odňato i to, co má.

Toto je Zákon.

MODLITBA PŘI PRÁCI NA SOBĚ SAMÉM

Pozorování, rozsudek a poprava jsou tři základní fáze odstraňování ega.

1. Za prvé: Pozorujeme své „já“.
2. Za druhé: Odsoudíme ho.
3. Za třetí: Popravíme ho.

Ve válce se musí špióni nejprve odhalit. Potom jsou souzeni a odsouzeni. A nakonec zastřeleni.

Sebe-objevování se děje v interakcích s ostatními. A proto ten, kdo se izoluje od ostatních, nemá příležitost objevovat svá „já“.

Jakákoli hádka, ať už sebevíc bezvýznamná, je zapříčiněna „hercem“ uvnitř nás, psychickou vadou, nějakým „já“.

Abychom byli úspěšní v sebe-objevování, tak musíme být všímaví a otevření novému.

Jakékoli „já“ přistižené při činu je třeba pozorovat v naší mysli, srdci a sexuálním centru.

Např. „já“, které zosobňuje chtíč, se může objevit v našem srdci jako láska, v mysli jako ideál a v sexuálním centru jako jisté nezaměnitelné vzrušení.

Rozsudek nad jakýmkoli „já“ musí být konečný. Je třeba jej posadit na lavici obžalovaných a nemilosrdně jej soudit.

Výmluvy, obhajování a ústupky musí jít stranou, pokud si skutečně přejeme dané „já“ vymýtit z naší psychiky.

Poprava je ovšem něco jiného. Není možné popravít jakékoli „já“, aniž bychom jej nejprve nepozorovali a neodsoudili.

Modlitba je základem pro odstranění jakéhokoli „já“. Potřebujeme sílu, která převyšuje mysl, pokud si skutečně přejeme dané „já“ odstranit.

Mysl sama o sobě nikdy nemůže to či ono „já“ odstranit. To je nesporné a nepopíratelné.

Modlit se znamená rozmlouvat s Bohem. Musíme se obrátit na Boha-Matku hluboko uvnitř nás, aby dané „já“ odstranila. Ten, kdo nemiluje svou Nebeskou matku, nevděčné dítě, selže v práci na sobě samém.

Každý z nás má svou vlastní Nebeskou matku. Ona je část našeho Bytí, odvozená část.

Všechny starověké civilizace uctívali „Boha-Matku“, která sídlí hluboko uvnitř našeho Bytí. Ženský princip Věčnosti je Eset, Marie, Tonantzin, Kybelé, Réa, Adonia, Insoberta, atd.

Tak jako ve fyzickém světě máme otce a matku, tak i hluboko uvnitř našeho Bytí máme Otce, který je v utajení, a Nebeskou matku Kundaliní.

Existuje tolik Otců na nebesích, kolik je lidských bytostí na Zemi. Bůh-Matka uvnitř nás je ženský aspekt našeho Otce, který je v utajení.

On a Ona jsou dvě výjimečné části našeho Bytí. Je zcela nepochybné, že On a Ona jsou naše skutečné Bytí, které převyšuje jakékoli „já“.

On se rozvine do Ní a řídí, vede, ukazuje. Ona odstraňuje ty nechtěné elementy, které si nosíme uvnitř nás samých – ovšem pod podmínkou, že na sobě neustále pracujeme.

A až nakonec psychicky zemřeme, až budou všechny nechtěné elementy odstraněny a po usilovné vědomé práci na sobě samém a dobrovolném utrpení – potom všem nakonec splyneme s „Otcem-Matkou“. Pak budeme nebeští Bozi, kteří převyšují dobro i zlo.

Jakékoli „já“, které jsme pozorovali a odsoudili, může být spáleno na vesmírný prach díky ohnivé síle naší vlastní Nebeské matky.

Speciální modlitba, se kterou bychom se na Ni obraceli, není potřeba. Měli bychom být přirození a prostí, když k Ní hovoříme. Dítě, které o něco žádá svou matku, také nemá žádnou speciální žádost. Prostě k ní mluví od srdce a to je vše.

Žádné „já“ není možné odstranit okamžitě. Naše Nebeská matka musí pracovat a dokonce velmi trpět, aby mohlo být to či ono „já“ odstraněno.

Zaměřte se dovnitř, směřujte modlitbu do svého nitra, hledejte v srdci svou Nebeskou paní, a pokud budete upřímní, tak s ní budete moci promluvit. Poproste ji, aby odstranila to „já“, které jste předtím pozorovali a odsoudili.

Jakmile se zlepšíte v sebepozorování, tak si budete moci ověřit, jaký pokrok jste udělali.

Rozpoznat ego a pochopit ho je velmi důležité, nicméně je potřeba ještě něco dalšího, pokud si skutečně přejeme odstranit „já“.

Mysl umí tu či onu vadu pojmenovat, přemístit ji z jednoho místa na jiné, vystavit ji, skrýt ji, atd. Nicméně ji nemůže zásadně pozměnit.

Je potřeba síla, která převyšuje mysl, ohnivá síla, která je schopná spálit jakoukoli vadu na prach.

Stella Maris, naše Nebeská Matka, vládne takovou silou. Ona je schopná rozdrtit jakoukoli psychickou vadu.

Naše Nebeská matka žije uvnitř nás, mimo tělo, city a mysl. Ona je ohnivou silou, která převyšuje mysl.

Naše vlastní Vesmírná matka je plná moudrosti, lásky a moci. Ona je absolutně dokonalá.

Neustále se opakující dobré úmysly nikam nevedou. Je k ničemu neustále opakovat: „Nebudu plný chtíče“, protože hluboko uvnitř naší psychiky bude pořád existovat to samé „já“, které plné chtíče bude.

Je k ničemu každý den opakovat: „Nebudu vzteklý“, protože v hloubce naší psychiky bude pořád existovat nahněvané „já“.

Je k ničemu každý den opakovat: „Nebudu chamtivý“, protože v různých úrovních naší psychiky budou stále existovat různá „já“ zosobňující chamtivost.

Je k ničemu se izolovat od světa, utéci do kláštera nebo žít v jeskyni, protože všechna ta „já“ v nás budou stejně přežívat.

Někteří poustevníci, kteří žili izolovaným způsobem v jeskyních, dosáhli díky tvrdé disciplíně extáze popisované světci a byli vzati na nebesa. Tam viděli a slyšeli věci, které mohou lidé jen těžko pochopit. Nicméně různá „já“ stále přežívají v jejich nitru.

Je nesporné, že se esence může díky tvrdé disciplíně dočasně od ega osvobodit a užívat si tak extáze. Nicméně potom se esence musí vrátit a být opět uvězněna v egu.

Ti, kdo umí vstoupit do extáze, aniž by odstraňovali ego, si myslí, že už dosáhli osvícení. Mylně si myslí, že jsou mistři.

Nikdy nebudeme brojit proti mystické extázi, extázi a štěstí, které se těší duše osvobozená od ega. Jenom bychom rádi zdůraznili, že je potřebné rozpráshit ego, abychom dosáhli úplného osvobození.

Esence disciplinovaného poustevníka, která je navyklá opouštět ego, tak bude činit i po smrti fyzického těla. Po nějaký čas si bude užívat extáze, nicméně potom se vrátí do ega stejně jako džin do Aladinovy lampy.

Nakonec nebude mít jinou možnost než se vrátit do nového fyzického těla, aby mohl být život znovu opakován.

Mnoho mystiků, kteří žili a umřeli v himálajských jeskyních ve střední Asii, se znovu narodilo v současnosti jako běžní a normální lidé. Přitom jejich žáci je i nadále obdivují a uctívají.

A proto jakýkoli pokus o osvobození, ať už sebelepší, který nebere v potaz rozpuštění ega, je odsouzen k neúspěchu.

Konec

O autorovi:

"My, bódhisattvové soucitu, kteří nesmírně milujeme lidstvo, říkáme: Dokud bude existovat byt' jen jediná slza v lidském oku, dokud bude existovat byt' jen jedno trpící srdce, tak odmítáme přijmout štěstí nirvány. Musíme hledat prostředky, abychom byli užitečnější pro toto ubohé, trpící lidstvo" (Samael Aun Weor, Velké Záhady)

Samael Aun Weor napsal více než 60 knih, dal tisíce přednášek a založil světové Gnostické Hnutí, jehož číslo členů je v milionech. I když tyto úspěchy jsou určitě působivé, jsou pouze bledým odrazem práce, kterou vykonal vnitřně, duchovně. A přece navzdory jeho moudrosti a velkorysosti vůči lidstvu, řekl:

„Nenásledujte mě. Jsem pouze ukazatel. Dosáhněte svou vlastní Seberealizaci.“

Jeho celoživotní mise byla doručit lidstvu kompletní a přesnou vědu na vytvoření úplné lidské bytosti (skutečného člověka). Tu záhadnou a starodávnou moudrost, dlouho ukrytou v každém velkém náboženství.

"Pokud opravdu milujeme svých bližních, tak je nutné, abychom studovali vlastní "já." Je nezbytné pochopit, že jen tím, že ukončíme faktory sobectví a krutosti (které má každý z nás v sobě), můžeme vytvořit lepší svět, svět bez hladu a strachu. Společnost je jednotlivec. Svět je jednotlivec. A proto, pokud se jednotlivec zásadně změní, tak svět se nutně změní také. Vědomí je v kritickém ohrožení, a pouze tím, že se radikálně změníme jako jednotlivci, můžeme zachránit sami sebe a lidstvo." (Samael Aun Weor, Revoluce Dialektiky)

Tento překlad byl možný díky dobrovolníkům, kteří usilují o rozšíření Gnostického učení v České a Slovenské republice. Pro více informací navštivte naši webovou stránku www.gnoza.cz . Pro českou verzi, stačí kliknout na panel: Úvod - a vybrat si českou verzi stránky.